

**LES og
4 LÆR**

Oktober

Lenin, Stalin og Mao Tsetung om ungdommen

**Lenin, Stalin og
Mao Tsetung**

Om ungdommen

Les og Lær

Lenin, Stalin
og
Mao Tsetung

Om ungdommen

Forlaget Oktober A/S
Oslo 1977

I serien Les og lær er tidligere kommet:

LL - 1: Tron Øgrim: Proletariatets demokratiske diktatur (utsolgt)

LL - 2: Massene er de virkelige heltene

tekster om masselinja av Mao Tsetung, Lenin, Stalin og Dimitrov

LL - 3: Streik! Om økonomisk og politisk kamp, Strasbourgesene
og artikler av Engels, Lenin og Stalin

Lenin, Stalin og Mao Tsetung: Om ungdommen, Les og lær - 4

© Forlaget Oktober, Oslo 1977

1. opplag, oktober 1977, 5000

Trykt hos A/S Duplotrykk

ISBN 82-7094-188-3

Innhold

Forord	7
Lenin:	
Fra Nye oppgaver og nye styrker	13
Anti-militaristisk propaganda og sosialistiske arbeiderungdoms- forbund	17
Oppgavene til ungdomsforbunda	20
Stalin:	
Oppgavene til tidsskriftet <i>Krasnaja Molodjosj</i>	35
Om motseiingane i Det kommunistiske ungdomsforbundet	37
Til den fyrste allrussiske konferansen for dei proletariske studen- tane	40
Oppgavene til Det kommunistiske ungdomsforbundet	43
Mao Tsetung:	
4. Mai-bevegelsen	49
Innretninga til ungdomsbevegelsen	52
Rekrutter et stort antall intellektuelle	60
Ungdomsforbundet må ta omsyn til særtrekka ved ungdommen i arbeidet sitt	63
Noter	69

Forord til ungdomsheftet

Uten et kommunistisk parti som leder arbeiderklassen, er det umulig å gjøre revolusjon. Men om ikke partiet og proletariatet tar alvorlig på å mobilisere alle krefter og grupper som kan støtte revolusjonen, står seieren på spill.

Det er *avgjørende* for revolusjonen at den vinner ungdommen som aktive kjempere på sin side. Verden har ikke sett noen revolusjon som har seira uten at ungdommen har vært mobilisert: F.eks. så besto 90% av den albanske frigjøringshæren av ungdommer, og liknende i såvel Kina som Kampuchea og Vietnam.

Spørsmålet om å vinne ungdommen er av førsterangs betydning. Men kommunistisk arbeid blant ungdommen kan ikke og skal ikke drives på akkurat samme måten som arbeid blant voksne. Ungdomsarbeidet har sine egne prinsipper, og derfor gir Oktober forlag nå ut ei samling av klassikertekster av Lenin, Stalin og Mao som tar opp akkurat dette. Åssen skal kommunistisk ungdomsarbeid drives? Åssen skal ungdomsforbunda organiseres? Hva er særtrekka ved ungdommen? Sjøl om dette heftet ikke er så veldig stort, så gir det svar på disse og ei rekke andre spørsmål. Tekstene som er samla her representerer nesten 100 års erfaring med kommunistisk ungdomsarbeid såvel fra sosialismen som fra kapitalismen.

Vi veit at mange vil kaste seg over disse artiklene med stor interesse. Og det er bra, for ei slik samling har mangla til nå, og det er stort behov for den.

Organiser tusenvis av ungdommer — grip ledelsen i ungdommens kamp!

«Framover — organiser flere og flere avdelinger, send dem ut i kamp, rekrutter flere unge arbeidere, utvid den normale ramma til alle partiorganisasjoner, fra komiteer til fabrikkgrupper, fagforbund og studiesirkler! Husk at hvert øyeblikks forsinkelse av denne oppgava er til fordel for sosialdemokratiets* fiender.» Dette sier Lenin i den første artikkelen i heftet.

Med økende bekymring har pampene på Youngstorget stått i vinduet og sett på de stadig større demonstrasjonene ml-bevegelsen har stått i spissen for de siste åra. Og den vanlige kommentaren deres — liksom for å trøste seg sjøl — har vært : «Bare ungdom, mest studenter». Og revisjonistene har kasta seg på og f.eks. når det gjelder studentene hatt en politikk for at de skal skamme seg over seg sjøl så mye som mulig. På denne måten prøver de å splitte ungdommen og studentene fra proletariatet, og dermed svekke arbeiderklassen. Mot dette sier vi at, ja, vi har vært en god del ungdommer. Det er bra, men vi må være mange flere! Vi må vinne flertallet av ungdommen på revolusjonens side om den skal lykkes. Og når det gjelder studentene, les Mao Tsetungs artikler om 4. mai-bevegelsen i Kina. Her sier han bl.a.: «Her deltok studentene. Det var en bevegelse av veldig betydning. Hvilken rolle har ungdommen i Kina spilt siden 4. mai-bevegelsen? På en måte har den spilt rolla som fortropp. Det er ei kjensgjerning som alle unntatt de stokk reaksjonære erkjenner.» Og videre: «Om ikke de intellektuelle deltar er seier i revolusjonen umulig.» (Fra: Om å rekruttere store mengder intellektuelle)

Ta i bruk nye metoder!

Det er ikke nok å si at ungdommen er viktig. Skal vi løse oppgava med å vinne et svært antall ungdommer, må vi studere og finne metoder som passer til denne spesielle oppgava. Lenin sier i den første artikkelen: «Om vi stanser hjelpeløst opp ved de grensene, formene og skrankene som vi har nådd når det gjelder komiteene, gruppene, møtene og sirklene, vil vi bare bevise vår egen udugelighet».

* dvs: kommunistene

Mao: Ta hensyn til ungdommens særtrekk

Mao legger i den siste artikkelen i heftet særskilt stor vekt på at vi må ta hensyn til ungdommens særtrekk. Hvis ikke vil vi skille oss fra de store massene av ungdom. I artikkelen sier han: «Ungdomsforbundets organisasjoner må ta omsyn til særtrekka ved ungdommen og ha sitt eget arbeidsområde, men samtidig må de underordne seg ledelsen til partikomiteene på tilsvarende nivåer. Dette er ikke noe nytt, men noe som har stått ved lag lenge og alltid vært en grunnsetning i marxismen. Dette er å ta utgangspunkt i virkeligheten. Tross alt, ungdom er ungdom, hvorfor ellers bry seg med å ha et ungdomsforbund? Unge mennesker er forskjellige fra voksne og likeens unge kvinner fra unge menn. Overse disse særtrekka og dere kommer til å fjerne dere fra massene. Nå har dere ni millioner forbundsmedlemmer, og hvis dere overser særtrekka ved ungdommen, kommer kanskje bare en million til å støtte dere og åtte millioner ikke.»

I den samme artikkelen slår Mao fast: «De ledende organene i partiet og forbundet må lære hvordan de skal lede forbundet i arbeidet det gjør, og for å organisere og skolere massene av unge mennesker må de være flinke til å samordne virksomheten til forbundet med de sentrale oppgavene til partiet og ta omsyn til særtrekka til ungdommen.»

Hva er oppgava til de kommunistiske ungdomsforbunda?

I artikkelen om oppgavene til ungdomsforbunda, sier Lenin at dette kan oppsummeres i ett ord: «Å lære».

Men, som han sier, dette er ikke nok. Vi må svare på hva og hvordan ungdommen skal lære. Såvel Mao som Lenin legger stor vekt på at ungdommen må forene seg med det arbeidende folket, og at fostringa må skje gjennom deltakelse i klassekampen. Lenin sier: «Ungdommen kan bare lære kommunisme ved å knytte hvert eneste skritt i studiene, opplæringa og utdanninga si til den uopphørlige kampen som proletarene og det arbeidende folket fører mot det gamle samfunnet av utbyttere.»

Legg i denne artikkelen også merke til Lenins skarpe karakteristikk av skolen under det kapitalistiske systemet: «I disse skolene blei den unge generasjonen av arbeidere og bønder ikke så mye utdanna som drill, til

beste for borgerskapet. De blei opplært slik at de skulle bli nyttige tjenere for borgerskapet, i stand til å skape profitt for borgerne uten å forstyrre fred og sinnsro for dem.»

Ungdomsforbunda — redskap og reserve for partiet

Stalin sier i artikkelen «Om motseiingane i Det kommunistiske ungdomsforbundet»: «Kva er forbundet — ein reserve eller ein reiskap? Begge deler. Dette er berrsynt, og kameratane slo det fast sjølve i talane sine. Det kommunistiske ungdomsforbundet er ein reserve, ein reserve av bønder og arbeidarar som partiet fyller rekkjene sine frå. Men det er og samstundes ein reiskap, ein reiskap i hendene på partiet som gjev det innverknad over ungdomsmassane.»

Vinn flertallet av ungdommen for revolusjonen — under partiets ledelse

Mao sier om ungdommen at den er den mest aktive og vitale krafta i et samfunn, og at ungdommen er de minst konservative i sin tenkning.

Men det er sjølsagt ikke sånn at disse egenskapene gjør at ungdommen automatisk blir revolusjonær. Ungdommen mangler erfaring, og lar seg lett påvirke. Dersom ikke kommunistene tar alvorlig på oppgava med å vinne ungdommen, er det mulig for reaksjonære krefter å lede den på avveier.

Men under partiets ledelse vil de positive trekka til ungdommen slå ut i full blomst. Vi har sett det gang på gang også i klassekampen i Norge at store grupper av ungdom raskt kan mobiliseres til uredde aksjoner mot klassefienden — som f.eks. T-baneungdommen i Oslo — når partiet står i spissen og griper ledelsen på rett måte.

Ungdommen er opprørsk. Vi må bruke dette heftet til å bli bedre opprørere og vinne tusenvis for opprør mot det råtne kapitalistiske systemet i Norge. I denne kampen er de kommunistiske ungdomsforbunda avgjørende redskaper. I Rød Ungdom og Norges Kommunistiske student-

forbund (NKS) kan ungdommen organiseres, drive studier og lære politikk og sette i gang uredde aksjoner mot klassefienden. Ungdomsforvunda våre må bli som magneter på ungdommen. Lenin sier: «Det kommunistiske ungdomsforbundet skal være en stormtropp som tar del alt arbeid og viser initiativ og handlekraft. Forbundet skal være en organisasjon som gjør hver eneste arbeider i stand til å se at det består av folk som kanskje lærer bort noe han ikke forstår, og noe han kanskje ikke trur på med det samme, men som driver praktisk arbeid og en virksomhet som gjør at han kan se at de virkelig er folk som viser han den rette veien.»

Lenin

Fra Nye oppgaver og nye styrker

For sosialdemokratene er en revolusjonær epoke det ei krigstid er for en hær. Vi må gjøre kadrene i hæren vår mer allsidige, vi må utvikle dem fra fredsstyrke til krigsstyrke, vi må mobilisere reservemannskapa, kalle inn igjen de som har permisjon og danne nye hjelpekorps, hjelpeenheter og hjelpetjenester. Vi må ikke gløkke at i krig må vi nødvendigvis og uunngåelig greie oss med mindre trena erstatninger. Svært ofte må vi erstatte offiserer med menige soldater, og vi må påskynde og forenkle fremminga av soldater til offisers grad.

For å droppe billedbruken, — vi må øke medlemstallet i alle partioorganisasjoner og organisasjoner som er knytta til partiet for i en viss grad å kunne holde tritt med folkets revolusjonære energi, som har blitt hundre ganger større. Det sier seg sjøl at dette ikke betyr at prinsippfast skoling og systematisk opplæring i de marxistiske sannhetene skal holdes i bakgrunnen. Men vi må huske på at når det gjelder opplæring og utdanning, så har de militære operasjonene langt større betydning for tida. De *underviser* den uøvde nøyaktig og fullstendig i *vår* forstand. Vi må huske at den «doktrinære» truskapen vår til marxismen nå blir styrka av marsjen av de revolusjonære hendingene som overalt gir *massene konkrete lærdommer*, og at alle disse lærdommene stadfester læra vår nøyaktig. Derfor snakker vi ikke om å gå bort fra læra, eller slappe av på den mistruiske og mistenksomme holdninga vår til ulne intellektuelle og inntørka revolusjonære. Tvert imot. Vi snakker om nye metoder for å undervise i læra, som det ville være utilgivelig for en sosialdemokrat å gløkke. Vi snakker om hvor viktig det er for vår tid å bruke de konkrete lærdommene fra de store revolusjonære hendingene for å overbringe — til massene og ikke til studiesirkler som før i tida — de gamle, «dogmatiske» lærdommene om at det i praksis for eksempel er nødvendig å forene terror med massenes oppstand, eller at en må klare å avdekke klasseinteressene til borgerskapet vårt bak liberalismen

til det kultiverte russiske samfunnet. (Jfr. polemikken vår med de sosial-revolusjonære om dette spørsmålet i *Vperjod* nr.3.)

Det er altså ikke et spørsmål om å slappe av på den sosialdemokratiske kravstorheten og den ortodokse umedgjørligheten vår, men om å styrke begge deler på nye måter, gjennom nye opplæringsmetoder. I krigstid bør rekruttene få lærestudentene sine rett fra militære operasjoner. Derfor må dere gå djervere løs på de nye opplæringsmetodene, kamerater! Framover — organiser flere og flere avdelinger, send dem ut i kamp, rekrutter flere unge arbeidere, utvid den normale ramma til alle partiorganisasjoner, fra komiteer til fabrikkgrupper, fagforbund og studentsirkler! Husk at hvert øyeblikks forsinkelse av denne oppgava er til fordel for sosialdemokratiets fiender. For de nye strømmene søker et øyeblikkelig utløp, og om de ikke finner en sosialdemokratisk kanal, styrter de inn i en ikke-sosialdemokratisk kanal. Husk at hvert eneste praktiske skritt i den revolusjonære rørsla avgjort, uunngåelig vil gi de unge rekruttene ei lekse i den sosialdemokratiske vitenskapen. For denne vitenskapen er bygd på ei objektivt riktig vurdering av de forskjellige klassenes krefter og tendenser, mens revolusjonen sjøl ikke er noe annet enn oppløsninga av gamle overbygninger og sjølstendig handling fra de gamle klassene, der hver klasse kjemper for å opprette den nye overbygninga på sitt eget vis. Men dere må ikke fornede den revolusjonære vitenskapen til ei rein boklæres nivå, ikke vulgarisere den med ynkelige fraser om taktikk-som-prosess og organisering-som-prosess, med fraser som prøver å rettferdiggjøre forvirring, vakling og mangel på initiativ. Gi større spillerom for alle de ulike formene for tiltak fra de mest ulike gruppene og sirklene si side — vi må huske på at bortsett fra og uten omsyn til våre råd, vil de nådeløse krava som de revolusjonære hendingenes gang stiller, holde dem på riktig kurs. Det er ei gammel grunnsetning at i politikken må en ofte lære av fienden. Og i revolusjonære øyeblikk tvinger fienden alltid på oss riktige slutninger på et særlig lærerikt og hurtig vis.

For å oppsummere må vi rekne med den voksende bevegelsen som har økt med det hundredobbelte, med den friere atmosfæren og det videre virkeområdet. Arbeidet må få et helt annet armslag. Opplæringsmetoden må omstilles fra fredelig opplæring til militære operasjoner. Unge kjempere må rekrutteres djervere, breiere og hurtigere til rekkene i alle organisasjonene våre av hvert eneste slag. Hundrevis av nye organisasjoner må bli oppretta til dette formålet uten et øyeblikks forsinkelse. Ja, hundrevis. Dette er ikke noen overdrivelse, og ingen skal komme å fortelle meg at nå er det «for seint» å greie en slik brei organisatorisk

jobb. Nei, det er aldri for seint å organisere seg. Vi må bruke den friheten vi får gjennom lova og den friheten vi tar trass i lova til å styrke og mangedoble tallet på partiorganisasjoner av alle slag. Uansett hva kursen og utfallet av revolusjonen måtte bli, uansett hvor tidlig den kan bli stansa av en eller annen omstendighet, vil alle de virkelige vinningene bli gjort sikre og pålitelige bare i den grad proletariatet er organisert.

Parola «Organiser dere!» som tilhengerne av flertallet ønska å sende ut fullt utforma på den andre kongressen, må nå straks bli satt ut i livet. Om vi lar være å vise djervt initiativ i å opprette nye organisasjoner, vil vi måtte gi opp alle krav på rolla som fortropp som grunnløse. Om vi stanser hjelpeløst opp ved de grensene, formene og skrankene vi har nådd når det gjelder komiteene, gruppene, møtene og sirklene, vil vi bare bevise vår egen udugelighet. Tusenvis av sirklar springer nå opp overalt uten vår hjelp, uten noe bestemt program eller mål, rett og slett under trykket fra det som skjer. Sosialdemokratene må gjøre det til si oppgave å opprette og styrke direkte kontakter med flest mulig av disse sirklene, hjelpe dem, la dem dra nytte av sin egen kunnskap og erfaring og stimulere dem med sitt eget revolusjonære initiativ. La alle slike sirklar, unntatt dem som er erklært ikke-sosialdemokratiske, enten bli direkte med i partiet eller *knytte seg til partiet*. I sistnevnte tilfelle må vi ikke kreve at de skal godta programmet vårt eller at de nødvendigvis skal gå inn i et organisatorisk forhold til oss. Proteststemninga deres og sympatien for det internasjonale sosialdemokratiets sak er tilstrekkelig i seg sjøl, forutsatt at sosialdemokratene arbeider effektivt blant dem, slik at sirklene av *sympatisører* under påtrykket fra det som skjer, først blir omdanna til demokratiske medhjelpere og så til overbeviste medlemmer av det sosialdemokratiske arbeiderpartiet.

Det fins masser av folk, og vi mangler folk. Denne sjølmotsigende formuleringa har lenge uttrykt motsigelsene mellom det sosialdemokratiske partiets organisatoriske liv og organisatoriske behov. I dag er denne motsigelsen mer iøyenfallende enn noen gang tidligere. Vi hører ofte lidenskaplige oppfordringer om nye krefter fra alle kanter, klager over mangel på krefter i organisasjonene, samtidig som vi har utallige tilbud om tjenester overalt, vekst av unge krefter, særlig i arbeiderklassen. Den praktiske organisatoren som klager over mangel på folk under slike omstendigheter, blir offer for samme illusjon som Madame Roland lei under, da hun i 1793 — da den store franske revolusjonen var på toppunktet — skreiv at Frankrike ikke hadde noen menn, at det bare fans dverger. Folk som snakker slik ser ikke skogen for bare trær. De vedgår at de er forblinda av hendingene, at det ikke er dem, de revolusjonære,

som kontrollerer hendingene teoretisk og praktisk, men at det er hendingene som kontrollerer dem og har overvelda dem. *Det er best* at slike organisatorer *trekker seg tilbake* og overlater scenen til yngre krefter som ofte oppveier det de mangler av erfaring med begeistring.

Det er ikke noen mangel på folk. Det revolusjonære Russland har aldri hatt en slik mengde folk som nå. Aldri har en revolusjonær klasse stått så sterkt når det gjelder midlertidige allierte, bevisste venner og ubevisste tilhengere som det russiske proletariatet gjør i dag. Det fins masser av folk. Alt vi trenger er å kvitte oss med halehengsideer og -retningslinjer, gi initiativ og virksomhet, «planer» og «foretak» fritt spillerom, og på det viset vise at vi er verdige representanter for den store revolusjonære klassen. Da vil proletariatet i Russland gjennomføre hele den store russiske revolusjonen like heltemodig som det har begynt den.

Vperjod nr. 9,
8. mars (23. februar) 1905.

Samla verker bind 8,
s.217—20.

Anti-militaristisk propaganda og sosialistiske arbeiderungdomsforbund

Som en husker, diskuterte Den internasjonale sosialistkongressen i Stuttgart¹ spørsmålet om militarisme, og i samband med det spørsmålet om anti-militaristisk propaganda. I den resolusjonen som blei vedtatt om dette står det, delvis, at kongressen ser det som ei plikt for arbeiderklassen å «hjelpе til å få arbeiderungdommen oppdratt i ei ånd av internasjonalt brorskap og sosialisme og gjennomsyra av klassebevissthet». Kongressen ser på dette som et løfte om at hæren skal slutte å være et blindt redskap i de herskende klassenes hender, som de bruker slik det passer dem og som kan bli retta mot folket når som helst.

Det er svært vanskelig, noen ganger nesten umulig, å drive propaganda blant soldater i aktiv tjeneste. Kasernelivet, streng overvåking og sjelden permisjon gjør kontakt med omverdenen svært vanskelig. Militær disiplin og den vanvittige skopussmentaliteten kuer soldaten. Befal i hæren gjør alt de kan for å banke «tullet» ut av «råtampene», for å rense dem for alle ukonvensjonelle tanker og alle menneskelige følelser, og for å pøde inn i dem en blind lydighetsfølelse og et utenkende vilt hat til «indre» og «ytre» fiender... Det er mye vanskeligere å nærme seg den ensomme, uvitende og kua soldaten som er isolert fra medmenneskene sine og som har fått hodet stappa med de villeste syn på alle slags saker, enn det er å nærme seg unge menn i vernepliktsalder som bor sammen med familiene og vennene sine og som er nær knytta til dem gjennom felles interesser. Anti-militaristisk propaganda blant unge arbeidere har gitt utmerka resultat overalt. Det er uhyre viktig. Arbeideren som går inn i hæren som klassebevisst sosialdemokrat er ei dårlig støtte for makthaverne.

Det fins sosialistiske arbeiderungdomsforbund i alle europeiske land. I noen, for eksempel Belgia, Østerrike og Sverige, er disse forbunda store organisasjoner som driver ansvarsfullt partiarbeid. Hovedmålet til ungdomsforbunda er sjølsagt sjølskolering og utarbeiding av et tydelig

og helhetlig sosialistisk livssyn. Men ungdomsforbunda driver også praktisk arbeid. De kjemper for å bedre vilkåra for lærlinger og prøver å beskytte dem mot uinnskrenka utbytting fra arbeidskjøperne. De sosialistiske arbeiderungdomsforbunda vier enda mer tid og oppmerksomhet på anti-militaristisk propaganda.

Derfor prøver de å opprette nære band til unge soldater. Dette blir gjort på følgende vis: Før den unge arbeideren går inn i hæren, er han medlem av et forbund og betaler medlemskontingent. Når han blir soldat, fortsetter forbundet å holde kontakt med ham hele tida. Det sender ham regelmessig små kontantbidrag («soldat-ører» som de kaller det i Frankrike). Uansett hvor små de er, er de av vesentlig betydning for soldaten. Han for sin del påtar seg å forsyne forbundet med regelmessige opplysninger om alt som skjer i kaserna hans og å skrive om inntrykka sine. Sjøl etter at han har gått inn i hæren, bryter altså ikke soldaten banda med den organisasjonen han er medlem av.

Det blir alltid gjort anstrengelser for å drive soldaten så langt som mulig hjemmefra når han skal tjenestegjøre. Dette blir gjort for å hindre at soldaten blir knytta til lokalbefolkninga gjennom noen slags interesser, og for å få ham til å føle seg fremmed for den. Da er det lettere å få ham til å utføre ordrer: til å skyte på en mengde. Arbeiderungdomsforbund prøver å bygge bru over denne avstanden mellom soldaten og lokalbefolkninga. Ungdomsforbund har samband med hverandre. Når soldaten kommer til en ny by, blir han som tidligere medlem av et ungdomsforbund på hjemstedet, møtt av det lokale forbundet som en velkommen gjest, og han blir straks ført inn i kretsen av lokale interesser og hjulpet på alle mulige vis. Han slutter å være nykommer og fremmed. Han er også klar over at dersom det hender ham noe galt, vil han få hjelp og støtte. Bevisstheten om dette gjør ham modigere, han blir sikrere i adferda si i kaserna og blir modigere til å stå fram for rettene sine og menneskeverdet sitt.

De nære banda til unge soldater gjør ungdomsforbunda i stand til å utføre omfattende anti-militaristisk propaganda blant soldatene. Dette gjøres i hovedsak ved hjelp av anti-militaristisk litteratur som ungdomsforbunda gir ut og sprer i store mengder, særlig i Frankrike og Belgia, men også i Sveits, Sverige osv. Denne litteraturen er svært mangfoldig: Postkort med anti-militaristiske bilder, anti-militaristiske soldatsanger (mange av dem er svært populære blant soldatene), «soldatens katekisme» (i Frankrike blei den spredt i mer enn 100 000 eksemplar), alle slags brosjyrer, flygeblad, oppfordringer, samt ukes-, fjorten-dagers- og månedsaviser og tidsskrift for soldater, noen av dem illu-

strert. *Kaserne*, *Rekrutt*, *Ung soldat*, *Pju pju* (kjælenavn for den unge rekrutten) og *Framover* blir spredt svært breitt. I Belgia trykkes for eksempel avisene *Rekrutt* og *Kaserne* i et opplag på 60 000 eksemplar hver. Særlig blir det spredt mange tidsskrift ved innkallingstida. Særtugaver av soldataviser blir sendt i posten hjem til alle rekrutter. Anti-militaristisk litteratur blir levert til soldatene i kasernene og delt ut til dem på gatene. Soldater finner den i kafeer og vertshus og overalt der de er ellers.

Rekrutter får særlig oppmerksomhet. De får en høytidelig avskjed. Under rekrutteringa blir det arrangert opptog i byene. I Østerrike går for eksempel rekruttene gjennom byen kledd i sorg og til tonene av begravelsemarsjer. Foran dem ruller ei utsmykka rød vogn. Alle veggene er overklistra med røde plakater der det står med store bokstaver: «Dere kommer ikke til å skyte på folket!» Det blir holdt selskap om kvelden med brennende anti-militaristiske taler til ære for rekruttene. Kort sagt, alt blir gjort for å vekke rekruttens bevissthet, for å sikre ham mot den onde påvirkninga fra de tankene og følelsene som vil bli poda inn i ham i kaserna på alle mulige vis.

Arbeidet til den sosialistiske ungdommen er ikke forgjeves. I Belgia fins det nesten 15 soldatforeninger i hæren. De er for det meste tilknytt Det sosialdemokratiske arbeiderpartiet og er nær forbundet med hverandre. I noen regiment er to tredjedeler av soldatene organisert. I Frankrike har den anti-militaristiske stemninga blitt massiv. Under streiker i Dünkirchen, Creusot, Loguivi og Monso-le-Min erklærte soldater som blei beordra ut mot de streikende sin solidaritet med arbeiderne...

Ettersom tida går blir det flere og flere sosialdemokrater i hæren, og troppene blir stadig mindre pålitelige. Hvem vil hæren støtte når borgerskapet blir nødt til å stå overfor den organiserte arbeiderklassen? De unge sosialistiske arbeiderne arbeider med hele ungdommens entusiasme og energi for å få hæren til å stille seg på folkets side.

Vperjod, nr. 16,
8. oktober 1907.

Samla verker bind 41,
s. 204—07.

Oppgavene til ungdomsforbunda

Tale på den tredje allrussiske kongressen til
Det russiske kommunistiske ungdomsforbundet, 2. oktober 1920.²

(Kongressen hilser Lenin med tordnende bifall.)

Kamerater!

I dag vil jeg gjerne snakke om de grunnleggende oppgavene til Det kommunistiske ungdomsforbundet, og i samband med det, om hva ungdomsorganisasjonene i en sosialistisk republikk bør være allment sett.

Det er desto større grunn til å ta for seg dette spørsmålet når vi kan si at det i en viss forstand er ungdommen som kommer til å stå overfor den virkelige oppgava med å skape et kommunistisk samfunn. For det er klart at den generasjonen av arbeidsfolk som har vokst opp i det kapitalistiske samfunnet i beste fall bare kan klare å fullføre oppgava med å ødelegge grunnlaget for den gamle, kapitalistiske levemåten, som var bygd på utbytting. I beste fall vil denne generasjonen oppnå å skape et samfunnsmessig system som vil hjelpe proletariatet og de arbeidende klassene til å beholde makta, og legge et solid grunnlag som bare kan bli bygd videre på av en generasjon som begynner arbeidet under de nye vilkåra, i en situasjon der forhold som bygger på at mennesker utbytter mennesker ikke lenger fins.

Og når vi tar for oss oppgavene ungdommen står overfor fra denne synsvinkelen, så må jeg si at oppgavene for ungdommen allment sett, og oppgavene for de kommunistiske ungdomsforbunda og alle de andre organisasjonene særskilt, kan oppsummeres i et eneste ord: Å lære.

Sjølsagt er dette bare et «enkelt ord». Det svarer ikke på de viktigste og mest grunnleggende spørsmåla: Hva skal vi lære? Hvordan skal vi lære? Og hele poenget her er at i og med at det gamle kapitalistiske systemet blir omdanna, kan ikke oppdragelsen, opplæringa og utdanninga av de nye generasjonene som skal skape det kommunistiske samfunnet, bli drevet etter de gamle linjene. Undervisninga, opplæringa og utdanninga av ungdommen må foregå på grunnlag av det materialet som det gamle samfunnet har etterlatt oss. Vi kan bare bygge kom-

munismen på grunnlag av summen av kunnskap, organisasjoner og institusjoner, bare ved å nytte det forrådet av menneskelige krefter og midler som det gamle samfunnet har etterlatt oss. Bare ved å omdanne undervisninga, organiseringa og opplæringa av ungdommen radikalt kan vi klare å sikre at innsatsen fra den yngre generasjonen vil føre til at det blir skapt et nytt samfunn som vil være forskjellig fra det gamle, dvs. at det blir skapt et kommunistisk samfunn. Det er derfor vi må behandle i detalj spørsmålet om hva vi skal lære ungdommen, og hvordan ungdommen bør lære, dersom den virkelig ønsker å forsvare navnet kommunistisk ungdom, og likeens hvordan den skal bli opplært for å klare å fullstendiggjøre og fullende det vi har begynt.

Jeg må si at det første og mest sjølsagte svaret ville være at ungdomsforbundet og ungdommen reint allment, som ønsker å gå videre til kommunismen, bør lære kommunisme.

Men dette svaret — «lære kommunisme» — er for allment. Hva trenger vi for å kunne lære kommunisme? Hva er det vi må velge ut av den allmenne kunnskapsmengden for å få kunnskap om kommunismen? Her dukker det opp flere farer som svært ofte viser seg når oppgava med å lære kommunisme blir lagt fram uriktig, eller når den blir tolka for ensidig.

Sjølsagt er den første tanken som faller en inn at det å lære kommunisme betyr å tilegne seg kunnskap som fins i kommunistiske lærebøker, brosjyrer og bøker. Men en slik definisjon av studiet av kommunismen ville være alt for uferdig og utilstrekkelig. Dersom studiet av kommunismen bare besto i å tilegne seg det som fins i kommunistiske bøker og brosjyrer, kunne vi alt for lett ende opp med kommunistiske skriftlærde og skrythaler, og det ville svært ofte skade oss. For slike folk som har lært seg utenat det som står i kommunistiske bøker og brosjyrer, ville komme til å vise seg udugelige når det gjelder å forene de ulike kunnskapsgreinene og ute av stand til å handle slik som kommunismen virkelig krever.

Et av de største ondene og ulykkene vi har arva fra det gamle kapitalistiske samfunnet, er den fullstendige kløfta mellom bøker og det praktiske livet. Vi har hatt bøker som har forklart alt på best mulig måte, og likevel inneholdt disse bøkene i de fleste tilfellene de mest motbydelige og hyklerske løgner, ei gal framstilling av det kapitalistiske samfunnet.

Derfor ville det være helt galt å bare tilegne seg boklærdom om kommunismen. Talene og artiklene våre gjentar ikke lenger bare det som tidligere er sagt om kommunismen, fordi talene og artiklene våre er

knytta sammen med det daglige arbeidet vårt på alle områder. Uten arbeid og uten kamp er boklærdom om kommunismen, som er henta fra kommunistiske brosjyrer og verk, fullstendig verdiløs. For det ville føre videre den gamle atskillelsen av teori og praksis, den gamle kløfta som var det mest skadelige trekket ved det gamle, borgerlige samfunnet.

Det ville være enda farligere å gå i gang med å tilegne seg bare kommunistiske slagord. Dersom vi ikke hadde sett denne faren i tide, dersom vi ikke hadde retta alle krefter inn på å avverge denne faren, ville den halve eller hele millionen unge menn og kvinner som ville ha kalt seg sjøl kommunister etter å ha studert kommunismen på dette viset, bare ha vært til stor skade for kommunismens sak.

Spørsmålet reiser seg: Hvordan skal vi smelte alt dette sammen for å studere kommunismen? Hva må vi ta fra de gamle skolene, fra den gamle typen vitenskap? Det var et uttalt mål for skolen av den gamle typen å frambringe mennesker med ei allsidig utdanning, å undervise i vitenskapene rett og slett. Vi veit at dette var tvers igjennom falskt, fordi hele samfunnet var grunnlagt på og blei opprettholdt gjennom at folk var delt inn i klasser, i utbyttere og undertrykte. Ettersom de var gjennomsyrt av klasseånd, ga de gamle skolene sjølsagt bare kunnskap til barna fra borgerskapet. Hvert ord blei forfalska til beste for borgerskapet. I disse skolene blei den unge generasjonen av arbeidere og bønder ikke så mye utdanna som drillar, til beste for borgerskapet. De blei opplært slik at de skulle bli nyttige tjenere for borgerskapet, i stand til å skape profitt for borgerne uten å forstyrre fred og sinnsro for dem. Det er derfor vi avviser skolen av den gamle typen, og vi har gjort det til vår oppgave å overta bare det vi trenger til virkelig kommunistisk utdanning.

Dette fører meg til alle de bebreidelsene og anklagene som vi stadig hører mot de gamle skolene, og som ofte fører til fullstendig gale slutninger. Det blir sagt at den gamle skolen var en skole i rein boklærdom, i uendelig terping og pugg. Det er sant, men vi må skille mellom det som var dårlig i de gamle skolene og det som er nyttig for oss, og vi må klare å velge ut det som er nødvendig for kommunismen.

De gamle skolene ga rein bokkunnskap. De tvang elevene til å tilegne seg en mengde unyttig, overflødig og ufruktbar kunnskap, som fylte hodet med skrot og forvandla den unge generasjonen til byråkrater støpt etter et eneste mønster. Men det ville være å gjøre en svært grov feil dersom dere prøver å trekke den slutninga at en kan bli kommunist uten å tilegne seg den kunnskapsrikdommen som menneskeheten har hopa opp. Det ville være feilaktig å tru at det er tilstrekkelig å lære kom-

munistiske slagord og slutningene i den kommunistiske vitenskapen, uten å tilegne seg den summen av kunnskap som kommunismen sjøl er et resultat av. Marxismen er et eksempel som viser hvordan kommunismen oppsto fra summen av menneskelig kunnskap.

Dere har lest og hørt at den kommunistiske teorien — den kommunistiske vitenskapen, skapt i hovedsak av Marx, denne marxistiske læra — ikke lenger er verket til en eneste sosialist fra det nittende århundre, sjøl om han var et geni, og at den er blitt læra til millioner og titalls millioner proletarer over hele verden, som bruker den i kampen mot kapitalismen. Dersom dere spør om hvorfor læra til Marx har klart å vinne hjerte og sinn hos millioner på millioner i den mest revolusjonære klassen, vil dere få bare ett svar: Det er fordi Marx bygde arbeidet sitt på det faste grunnlaget av den menneskelige kunnskapen som var vunnet under kapitalismen. Etter at han hadde studert lovene som styrer utviklinga av det menneskelige samfunnet, forsto Marx at det er uunngåelig at kapitalismen utvikler seg mot kommunismen. Det viktigste er at han beviste dette utelukkende på grunnlag av en uhyre presis, detaljert og djuptgående undersøkelse av dette kapitalistiske samfunnet, gjennom å tilegne seg fullt og helt alt som tidligere vitenskap hadde frambrakt. Han omforma kritisk alt som var blitt skapt av menneskesamfunnet, uten å overse en eneste detalj. Han tok opp til nyvurdering alt som den menneskelige tenkninga hadde skapt, underkasta det kritikk og sannhetsprøvde det på arbeiderbevegelsen. Fra dette trakk han slutninger som folk som var hemma av borgerlige begrensninger eller bundet av borgerlige fordommer ikke kunne trekke.

Vi må huske på dette når vi for eksempel snakker om proletarisk kultur. Vi vil ikke klare å løse dette problemet med mindre vi forstår at bare nøyaktig kunnskap og omdanning av den kulturen som er skapt gjennom hele utviklinga av menneskeheten, vil sette oss i stand til å skape en proletarisk kultur. En proletarisk kultur blir ikke tatt rett ut av lufta, den er ikke funnet opp av dem som kaller seg eksperter på proletarisk kultur. Alt slikt er tull. Proletarisk kultur må være den logiske utviklinga av det kunnskapslageret som menneskeheten har samla under åket av det kapitalistiske samfunnet, godseiersamfunnet og byråkratsamfunnet. Alle disse vegene har ført fram til og vil fortsette å føre fram til den proletariske kulturen, på samme vis som den politiske økonomien, slik den blei omskapt av Marx, har vist oss hva det menneskelige samfunnet må nå fram til, vegene til klassekampen, til begynnelsen på den proletariske revolusjonen.

Når vi så ofte hører at representanter for ungdommen, såvel som visse

talsmenn for et nytt utdanningssystem, angriper de gamle skolene og påstår at de brukte puggesystemet, sier vi til dem at vi må overta det som var bra i de gamle skolene. Vi skal ikke overta systemet med å tynge hjernene til unge mennesker med enorme kunnskapsmengder, der ni ti deler var unyttig kunnskap og en tidel forvrengt. Men dette betyr ikke at vi kan begrense oss til kommunistiske oppsummeringer og bare lære kommunistiske slagord. Dere klarer ikke å skape kommunismen på det viset. Dere kan bare bli kommunister når dere beriker hodene deres med kunnskap om alle de skattene som menneskeheten har skapt.

Vi har ikke bruk for pugg, men vi trenger avgjort å utvikle og forbedre tenkninga til hver eneste lærevillig person med kjennskap til grunnleggende kjensgjerninger. Kommunismen blir et tomt ord, bare et reklameskilt — og kommunisten bare en skrythals, dersom alle kunnskapene han har tilegna seg ikke blir fordøyd i bevisstheten hans. Dere må ikke bare tilegne dere denne kunnskapen, men tilegne den kritisk, slik at dere ikke stapper hodet fullt av unyttig skrot, men beriker det med alle de kjensgjerningene som er uunnværlige for et velutdanna menneske i dag. Dersom en kommunist fant på å skryte av kommunismen sin på grunn av alle de fiks ferdige konklusjonene han hadde tilegna seg, uten å gjøre en god del hardt og alvorlig arbeid, uten å forstå de kjensgjerningene han har plikt til å undersøke kritisk, så ville han virkelig være en ynkelig kommunist. Det er katastrofalt å være så overflatisk. Dersom jeg veit at jeg veit lite, bør jeg kjempe for å lære mer. Men dersom en mann sier at han er kommunist og at han ikke trenger å ha skikkelig kunnskap om noe, vil han aldri bli noe som likner på en kommunist.

Den gamle skolen frambrakte tjenerne som kapitalistene trengte. Den gamle skolen gjorde vitenskapsmennene til personer som måtte skrive og si det som passa kapitalistene. Derfor må vi kvitte oss med den. Men betyr det at vi skal kvitte oss med den, ødelegge den, det samme som at vi ikke skal overta fra den alt det som menneskeheten har samla og som er av avgjørende betydning for mennesket? Betyr det at vi ikke trenger å skille mellom det som var nødvendig for kapitalismen og det som er nødvendig for kommunismen?

Vi skifter ut de gamle drill-sersjantmetodene som blei praktisert i det borgerlige samfunnet mot flertallets vilje, med den klassebevisste disiplinen til arbeiderne og bøndene, som forener hatet til det gamle samfunnet med besluttosomhet, evne og vilje til å samle og organisere kreftene sine i denne kampen for å drive viljene til millioner og hundretalls millioner mennesker — splitta og spredt over et veldig lands-

område — sammen til en eneste vilje. Uten dette er nederlag uunngåelig. Uten denne solidariteten, uten denne bevisste disiplinen til arbeiderne og bøndene, er saka vår håpløs. Uten dette vil vi ikke klare å overvinne kapitalistene og godseierne i hele verden. Vi vil ikke en gang klare å konsolidere grunnlaget, for ikke å snakke om å bygge et nytt kommunistisk samfunn på dette grunnlaget. Vi fordømmer de gamle skolene og nærer et helt rettmessig og nødvendig hat mot de gamle skolene, og forstår at det er nødvendig å ødelegge dem. Samtidig må vi forstå at vi må erstatte det gamle undervisningssystemet, den gamle pugginga, og den gamle dressuren med en evne til å tilegne oss hele summen av menneskelig kunnskap, og tilegne oss den på en slik måte at kommunismen ikke blir noe vi lærer utenat, men noe vi sjøl har tenkt igjennom, noe som uttrykker konklusjoner som er uomgjengelige sett ut fra den moderne utdanninga.

Det er slik hovedoppgavene bør bli lagt fram når vi snakker om målet: Å lære kommunisme.

Jeg vil komme med et praktisk eksempel for å gjøre dette klart for dere, og for å vise hvordan en skal nærme seg spørsmålet om hvordan dere skal lære. Dere veit alle sammen at etter de militære problema, problema med å forsvare republikken, står vi nå overfor økonomiske oppgaver. Som vi veit, så kan ikke det kommunistiske samfunnet bli bygd uten at vi gjenreiser industrien og jordbruket, og dette kan vi ikke gjøre på den gamle måten. Vi må gjenreise jordbruket og industrien på et moderne grunnlag, i samsvar med siste skrik i vitenskapen. Dere veit at elektrisiteten er det grunnlaget, at det først er når hele landet, alle greiner av industrien og jordbruket, er elektrifisert, først når dette målet er nådd, at dere vil klare å bygge dere det kommunistiske samfunnet, et samfunn som den eldre generasjonen ikke vil klare å bygge. Den oppgava som står overfor dere er å gjenopplive hele landet økonomisk, å omorganisere og gjenreise både jordbruket og industrien etter moderne tekniske retningslinjer, grunnlagt på moderne vitenskap og teknologi, på elektrisitet. Dere forstår svært godt at analfabeter ikke kan gi seg i kast med elektrifisering, og at det heller ikke er nok bare å kunne lese og skrive. Det er utilstrekkelig å forstå hva elektrisitet er. Det som trengs er kunnskap om hvordan en skal bruke den teknisk i industrien og landbruket, og i de enkelte greinene av industrien og landbruket. Dette må en lære sjøl, og hele den oppvoksende generasjonen av arbeidsfolk må få lære det. Dette er den oppgava som står foran hver eneste klassebevisst kommunist, hvert eneste ungt menneske som rekner seg sjøl som kommunist, og klart forstår at ved å gå inn i Det kommunistiske ungdomsforbundet, har han forplikta seg til å hjelpe partiet med å bygge

kommunismen og til å hjelpe hele den unge generasjonen med å skape det kommunistiske samfunn. Ungkommunisten må forstå at han bare kan skape et kommunistisk samfunn på grunnlag av moderne utdanning, og at kommunismen bare forblir et fromt ønske dersom han ikke skaffer seg denne utdanninga.

Opggava for den eldre generasjonen var å styrte borgerskapet. Hovedoppgava den gangen var å kritisere borgerskapet, reise hat mot borgerskapet blant massene, og fostre klassebevissthet og evnen til å forene kreftene. Den nye generasjonen står overfor ei langt mer komplisert oppgave. Plikta deres ligger ikke bare i å samle kreftene sine for å opprettholde arbeider- og bonderegjeringa mot en invasjon drevet fram av kapitalistene. Sjølsagt må dere gjøre det, det er noe dere forstår klart, noe hver kommunist har innsett tydelig. Men det er ikke nok. Dere må bygge opp et kommunistisk samfunn. På mange vis er halve arbeidet blitt gjort. Det gamle systemet er blitt ødelagt, akkurat som det fortjente, det er blitt forvandla til en ruinhaug, akkurat som det fortjente. Grunnen er rydda, og på den må den unge kommunistiske generasjonen bygge et kommunistisk samfunn. Dere står overfor oppgava med å bygge opp, og dere kan bare fullføre den oppgava ved at dere tilegner dere all moderne kunnskap, bare dersom dere klarer å omforme kommunismen fra fiks ferdige, utenat lærte regler, råd, oppskrifter, forskrifter og program til en levende virkelighet som forener det øyeblikkelige arbeidet deres, og bare dersom dere klarer å gjøre kommunismen til ei rettesnor i alt det praktiske arbeidet deres.

Dette er oppgava dere skal følge når det gjelder å utdanne, lære opp og vekke hele den yngre generasjonen. Dere må være de fremste i rekkene, til de millionene som skal bygge det kommunistiske samfunnet, der hver eneste unge mann og kvinne burde være. Dere kan ikke bygge et kommunistisk samfunn uten at dere trekker massene av unge arbeidere og bønder med i i arbeidet med å bygge kommunismen.

Dette fører meg naturlig til spørsmålet om hvordan vi skal undervise i kommunismen, og hvilke særegne trekk metodene våre skal ha.

Først av alt skal jeg her ta for meg spørsmålet om kommunistisk moral.

Moral

Dere må oppdra dere sjøl til å bli kommunister. Det er ungdomsforbundets oppgave å organisere den praktiske virksomheten på en slik måte at medlemmene — gjennom studier, organisering, solidaritet og kamp, kan oppdra både seg sjøl og alle dem som vender seg til forbundet for å bli leda. Dere må lære opp kommunister. Hele målsettinga

med å lære opp, utdanne og undervise ungdommen av i dag er å gjennomsyre dem med kommunistisk moral.

Men fins det noe slikt som kommunistisk etikk? Fins det noe slikt som kommunistisk moral? Sjølsagt gjør det det. Det blir ofte hevda at vi ikke har noen egen moral, ofte anklager borgerskapet oss kommunister for å forkaste all moral. Dette er en metode for å forkcludre saka, for å kaste sand i øynene på arbeiderne og bøndene.

I hvilken forstand er det vi forkaster etikk og moral?

I betydninga som borgerskapet har gitt den, som bygde morallæra på guds bud. Her sier vi sjølsagt at vi ikke trur på gud, og at vi utmerka godt kjenner til at presteskapet, godseierne og borgerskapet utnytta guds navn for å fremme sine egne interesser som utbyttere. Eller, istedenfor å bygge morallæra på disse moralske buda, på guds bud, så bygde de den på idealistiske eller halv-idealistiske fraser som alltid endte opp med noe som likna sterkt på guds bud.

Vi forkaster all moral som er bygd på begrep som står over menneskene og klassene. Vi sier at dette er bedrag, lureri, at det fordummer arbeiderne og bøndene til beste for godseierne og kapitalistene.

Vi sier at moralen vår er fullstendig underordna interessene til proletarietets klassekamp. Moralen vår skriver seg fra interessene til proletarietets klassekamp.

Det gamle samfunnet var grunnlagt på at alle bøndene og arbeiderne blei undertrykt av godseierne og kapitalistene. Vi måtte ødelegge alt det og styrte dem, men for å gjøre det måtte vi skape enhet. Det er noe gud ikke kan skape.

Denne enheten kunne bare fabrikkene skaffe, bare et proletariat som var skolert og vekt fra den lange søvnen sin. Først da denne klassen var danna, oppsto det en massebevegelse som har ført til det vi har nå — seier for den proletariske revolusjonen i et av de svakeste landa i verden, som i tre år har slått tilbake overfalla fra borgerskapet i hele verden. Vi kan se hvordan den proletariske revolusjonen utvikler seg over hele verden. På grunnlag av erfaring sier vi nå at bare proletariatet kunne ha skapt denne solide krafta som de splitta og spredte bøndene følger, og som har stått imot alle overfalla fra utbytterne. Bare denne klassen kan hjelpe de arbeidende massene til å forene seg, fylke rekkene sine og endelig forsvare, grunnfeste og bygge opp et kommunistisk samfunn.

Det er derfor vi sier at for oss fins det ikke noe slikt som en moral som står utafor det menneskelige samfunnet. Det er svindel. For oss er moralen underordna interessene til proletarietets klassekamp.

Hva består denne klassekampen i? Den består i å styrte tsaren, styrte kapitalistene og avskaffe kapitalistklassen.

Hva er klasser reint allment? Klasser er det som tillater en del av samfunnet å tilegne seg arbeidet til en annen del. Dersom en del av samfunnet tilegner seg all jord, har vi en godseierklasse og en bondeklasse. Dersom en del av samfunnet eier fabrikkene, aksjene og kapitalen, mens en annen del arbeider i disse fabrikkene, så har vi en kapitalistklasse og en proletarklasse.

Det var ikke vanskelig å jage vekk tsaren — det krevde bare noen få dager. Det var ikke særlig vanskelig å jage vekk godseierne — det blei gjort på et par måneder. Det var heller ikke svært vanskelig å jage vekk kapitalistene. Men det er uten sammenlikning vanskeligere å avskaffe klassene, og vi har fortsatt inndelinga i arbeidere og bønder. Dersom bonden sitter på sitt eget jordstykke og tilegner seg kornoverskuddet sitt, det vil si korn som han ikke trenger sjøl eller til dyra sine, mens resten av folket går uten brød, så blir bonden en utbytter. Jo mer korn han klamrer seg til, jo mer lønnsomt blir det for ham, og da kan de andre bare sulte. «Jo mer de sulter, jo dyrere kan jeg selge dette kornet.» Alle burde arbeide etter en eneste felles plan, på felles jord, i felles fabrikker og i samsvar med et felles system. Er dette lett å oppnå? Dere ser at det ikke er like lett som å jage vekk tsaren, godseierne og kapitalistene. Det som kreves er at proletariatet omskolerer en del av bøndene, det må vinne de arbeidende bøndene over til seg for å knuse motstanden til de bøndene som er rike og som tjener på fattigdommen og nøden til de andre. Oppgava til den proletariske kampen er altså ikke helt fullført når vi har styrta tsaren og jagd vekk godseierne og kapitalistene. Å gjennomføre det er oppgava til det systemet vi kaller proletariatets diktatur.

Klassekampen fortsetter, den har bare skifta former. Det er proletariatets klassekamp for å forhindre at de gamle utbytterne vender tilbake, for å forene de spredte massene av uopplyste bønder til en enhet. Klassekampen fortsetter, og det er oppgava vår å innordne alle interesser under denne kampen. Den kommunistiske moralen vår er også underordna den oppgava. Vi sier: Moral er det som tjener til å ødelegge det gamle utbyttersamfunnet og til å forene hele det arbeidende folket rundt proletariatet, som er i ferd med å bygge opp et nytt, kommunistisk samfunn.

Kommunistisk moral er det som tjener denne kampen og samler hele det arbeidende folket mot all utbytting, mot all privat småeiendom. For småeiendommen lar en person beholde det som arbeidet til hele samfunnet har skapt. I landet vårt er jorda felleseiendom.

Men sett at jeg tar et stykke av denne felles eiendommen og dyrker dobbelt så mye korn på det stykket som jeg trenger, og profitterer på overskuddet? Sett at jeg hevder at jo flere sultende folk det fins, jo mer vil de betale? Oppfører jeg meg da som en kommunist? Nei, jeg oppfører meg som en utbytter, som en eiendomsbesitter. Dette må vi bekjempe. Dersom vi tillater at dette fortsetter, vil vi vende tilbake til kapitalistenes styre, til borgerskapets styre — noe som har hendt mer enn en gang i tidligere revolusjoner. For å hindre at styret til kapitalistene og borgerskapet blir gjenopprettet, må vi ikke tillate profittering, vi må ikke tillate at enkeltpersoner blir rike på bekostning av resten. Det arbeidende folket må forene seg med proletariatet og skape et kommunistisk samfunn. Dette er hovedtrekket ved den grunnleggende oppgava til forbundet og organisasjonen til den kommunistiske ungdommen.

Det gamle samfunnet var bygd på prinsippet om å røve eller bli røva, arbeide for andre eller få andre til å arbeide for seg, være slaveeier eller slave. Folk som er oppdratt i et slikt samfunn får sjølsagt inn med morsmjølka, så og si, psykologien, vanen, begrepet, som sier: Du er enten slaveeier eller slave, eller en småeier, en lavere funksjonær, en lavere embetsmann eller en intellektuell — kort sagt, et menneske som bare er opptatt av seg sjøl og som gir blaffen i andre folk.

Dersom jeg arbeider på dette jordstykket, gir jeg blaffen i andre. Dersom andre sulter, desto bedre for meg, da får jeg mer for kornet mitt. Dersom jeg arbeider som lege, ingeniør, lærer eller kontorist, gir jeg blaffen i andre. Dersom jeg smisker for og behager dem som har makta, kan jeg beholde jobben min og kanskje jeg til og med kan komme meg fram i livet og bli borger. En kommunist kan ikke ha ei slik innstilling og slike følelser. Da arbeiderne og bøndene beviste at de med egne krefter klarte å forsvare seg og skape et nytt samfunn, var det begynnelsen på ei ny kommunistisk opplæring, ei opplæring i kampen mot utbytterne, ei opplæring i allianse med proletariatet mot streberne og småeierne, mot innstillinga og vanene som sier: Jeg er ute etter profitt for meg sjøl og gir blaffen i alt annet.

Dette er svaret på spørsmålet om hvordan den unge oppvoksende generasjonen skal lære kommunismen.

Ungdommen kan bare lære kommunisme ved å knytte hvert eneste skritt i studiene, opplæringa og utdanninga si til den uopphørlige kampen som proletarene og det arbeidende folket fører mot det gamle samfunnet av utbyttere. Når folk snakker til oss om moral, sier vi: For en kommunist ligger hele moralen i denne enhetlige disiplinen og bevisste

massekampen mot utbytterne. Vi trur ikke på noen evig moral, og vi avslører falskheten i alle mytene om moral. Moralen har som formål å bidra til å heve det menneskelige samfunnet opp på et høyere nivå og kvitte seg med utbyttinga av arbeidet.

For å oppnå dette trenger vi den generasjonen med unge mennesker som tok til å bli politisk modne midt under en disiplinert og forbitra kamp mot borgerskapet. I denne kampen oppdrar denne generasjonen ekte kommunister. Den må underordne seg denne kampen og knytte hvert skritt i studiene, utdanninga og opplæringa si til den. Utdanninga av den kommunistiske ungdommen må ikke bestå i å gi dem glatte kåserier og moralregler. Det er ikke det utdanning består av. Når folk har sett hvordan fedrene og mødrene deres levde under åket til gods-eierne og kapitalistene, når de sjøl har opplevd lidelsene til dem som begynte kampen mot utbytterne, når de har sett ofra for å holde på det som er vunnet og sett hvilke dødelige fiender godseierne og kapitalistene er — blir de opplært av disse forholda til å bli kommunister. Kommunistisk moral er bygd på kampen for å konsolidere og fullføre kommunismen. Det er også grunnlaget for kommunistisk opplæring, oppdragelse og undervisning. Det er svaret på spørsmålet om hvordan en skal lære kommunisme.

Vi kunne ikke ha trudd på undervisning, opplæring og oppdragelse dersom dette var begrensa bare til skolestua og atskilt fra det sydende livet. Så lenge arbeiderne og bøndene er undertrykt av godseierne og kapitalistene, så lenge skolene er kontrollert av godseierne og kapitalistene, vil den unge generasjonen fortsette å være blind og uvitende. Skolen vår må gi ungdommen grunnleggende kunnskaper, evnen til å utvikle kommunistiske synspunkt sjølstendig. De må gjøre ungdommen til skolerte mennesker. Mens de går på skolen, må de lære å bli deltakere i kampen for frigjøring fra utbytterne. Det kommunistiske ungdomsforbundet fortjener bare navnet sitt som forbundet for den unge kommunistiske generasjonen når hvert skritt i undervisninga, opplæringa og oppdragelsen er knytta sammen med deltaking i den felles kampen til hele det arbeidende folket mot utbytterne. Dere veit utmerka godt at så lenge Russland er og blir den eneste arbeiderrepublikken og det gamle borgerlige systemet består i resten av verden, kommer vi til å være svakere enn de er, og vil hele tida være trua av nye angrep. Og bare dersom vi lærer oss å stå fast og enhetlig sammen, kommer vi til å vinne i den videre kampen, og — når vi har blitt sterke — bli virkelig uovervinnelige. Følgelig betyr det å være kommunist at dere må organisere og forene hele den unge generasjonen og sette et eksempel på opplæring og

disiplin i denne kampen. Da vil dere klare å starte reisinga av det byggverket som er det kommunistiske samfunnet, og fullende det.

For å gjøre dette klarere for dere, skal jeg gi et eksempel. Vi kaller oss kommunister. Hva er en kommunist? Kommunist er et latinsk ord. *Communis* er latin for «felles». Det kommunistiske samfunnet er et samfunn der alt — jorda, fabrikkene — blir eid i fellesskap, og der folk arbeider i fellesskap. Det er kommunisme.

Er det mulig å arbeide i fellesskap dersom hver og en arbeider på sin egen jordlapp? Arbeid i fellesskap kan ikke bli innført med ett slag. Det er umulig. Det faller ikke ned fra himmelen. Det kommer gjennom hardt arbeid og lidelse, det blir skapt i løpet av kampen. De gamle bøkene duger ikke her, ingen trur på dem. Det som trengs er egne livserfaringer. Da Koltsjak og Denikin³ rykka fram fra Sibir og Sør-Russland, var bøndene på deres side. De likte ikke bolsjevismen fordi bolsjevikene tok kornet deres til en fast pris. Men da bøndene i Sibir og Ukraina opplevde styret til Koltsjak og Denikin, forsto de at de bare hadde to utveger: Enten å gå til kapitalistene, som med en gang ville overgi dem til slaveriet under godseierne, eller å følge arbeiderne, som sant nok ikke lova et land som fløt av melk og honning, og som krevde jernhard disiplin og fasthet i en strevsom kamp, men som ville lede dem ut av slaveriet under kapitalistene og godseierne. Da til og med de uvitende bøndene så og forsto dette ut fra sin egen erfaring, blei de bevisste tilhengere av kommunismen, som hadde gjennomgått en hard skole. Det er slik erfaring som må danne grunnlaget for all virksomheten til Det kommunistiske ungdomsforbundet.

Jeg har svart på spørsmåla om hva vi må lære, hva vi må ta fra de gamle skolene og den gamle vitenskapen. Jeg skal nå forsøke å svare på spørsmålet om hvordan vi må lære dette. Svaret er: Bare gjennom å knytte hvert trinn i skolevirksomheten, hvert trinn i oppdragelsen, utdanninga og undervisninga, uløselig til den kampen hele det arbeidende folket fører mot utbytterne.

Jeg skal gi noen få eksempel fra erfaringene som noen av ungdomsorganisasjonene har hatt i arbeidet sitt, for å vise hvordan denne oppdragelsen i kommunisme bør foregå. Alle snakker om å avskaffe analfabetismen. Dere veit at et kommunistisk samfunn ikke kan bli bygd i et land der folk ikke kan lese og skrive. Det er ikke nok at sovjetregjeringa sender ut en ordre, eller at partiet sender ut ei særskilt parole eller peker ut et bestemt antall av de beste arbeiderne til denne oppgava. Den unge generasjonen må sjøl ta opp dette arbeidet. Kommunisme betyr at ungdommen, de unge mennene og kvinnene som tilhører ungdomsfor-

bundet, skal si: Dette er vårt arbeid. Vi skal samle oss og gå ut i land-distrikta for å avskaffe analfabetismen, slik at det ikke skal finnes unge folk som ikke kan lese og skrive. Vi prøver å få denne oppvoksende generasjonen til å gå inn for dette arbeidet. Dere veit at vi ikke kan omforme et uopplyst og analfabetisk Russland til et skrive- og lesekyndig land raskt. Men dersom ungdomsforbundet setter i gang med arbeidet, og dersom alle unge mennesker arbeider til beste for alle, vil forbundet, med et medlemstall på 400 000 unge menn og kvinner, ha rett til å kalle seg sjøl et kommunistisk ungdomsforbund. Det er også oppgava til forbundet å hjelpe de unge menneskene som ikke sjøl er i stand til å komme ut av analfabetismens garn, ikke bare å tilegne seg sjøl kunnskap. Å være medlem av ungdomsforbundet betyr å vie arbeidet sitt og anstrengelsene sine til den felles saka. Det er det kommunistisk utdanning betyr. Bare gjennom slikt arbeid blir unge menn og kvinner virkelige kommunister. Bare dersom de oppnår praktiske resultat i dette arbeidet, vil de bli kommunister.

Ta for eksempel arbeidet med grønnsakhagene i forstedene. Er ikke dette et skikkelig arbeid? Det er ei av oppgavene til Det kommunistiske ungdomsforbundet. Folk sulter, det er hungersnød i fabrikkene. Vi må utvikle grønnsakhager for å redde oss fra å sulte. Men gardsdrifta fortsetter på den gamle måten. Derfor må mer klassebevisste element ta del i dette arbeidet. Da vil dere se at antallet grønnsakhager kommer til å øke, arealet bli større, og resultatene vil bli forbedra. Det kommunistiske ungdomsforbundet må ta aktiv del i dette arbeidet. Hvert forbund og hver forbundsavdeling bør se på dette som ei plikt.

Det kommunistiske ungdomsforbundet skal være en stormtropp som tar det fult arbeid og viser initiativ og handlekraft. Forbundet skal være en organisasjon som gjør hver eneste arbeider i stand til å se at det består av folk som kanskje lærer bort noe han ikke forstår, og noe han kanskje ikke trur på med det samme, men som driver et praktisk arbeid og en virksomhet som gjør at han kan se at de virkelig er folk som viser ham den rette vegen.

Dersom Det kommunistiske ungdomsforbundet lar være å organisere arbeidet sitt på dette viset på alle felt, vil det bety at forbundet er i ferd med å slå inn på den gamle borgerlige vegen. Vi må forene utdanninga vår med det arbeidende folkets kamp mot utbytterne, for å hjelpe det arbeidende folket til å fullføre oppgavene som den kommunistiske læra stiller.

Medlemmene av forbundet må bruke hver ledig time til å forbedre grønnsakhagene eller til å organisere utdanninga av unge mennesker

ved en eller annen fabrikk, og så videre. Vi ønsker å omdanne Russland fra et fattig og utarma land til et rikt land. Det kommunistiske ungdomsforbundet må forbinde utdanninga si, studiene sine og opplæringa si med arbeidet til arbeiderne og bøndene, slik at det ikke begrenser seg til skoler eller til å lese kommunistiske brosjyrer og bøker. Bare ved å arbeide side om side med arbeiderne og bøndene kan en bli en virkelig kommunist. Og alle må se at alle medlemmene i ungdomsforbundet er lese- og skrivekyndige, og samtidig ivrige i jobben sin. Når alle ser at vi har fjerna de gamle dressurmetodene fra de gamle skolene og erstatta dem med bevisst disiplin, at alle unge menn og kvinner er med i subbotniker⁴ og nytter hver eneste gard i utkanten av byene til å hjelpe befolkninga — så vil folk slutte å se på arbeid på den gamle måten.

Det er Det kommunistiske ungdomsforbundets oppgave å organisere hjelp og støtte over alt, i landsbyer eller boligstrøk, når det gjelder slike saker som — og jeg skal ta et lite eksempel — offentlig hygiene og fordeling av mat. Hvordan blei dette gjort i det gamle, kapitalistiske samfunnet? Alle arbeidde bare for seg sjøl og ingen brydde seg et døyt om de gamle eller sjuke, eller om husarbeidet bare var ei sak for kvinnene, som følgelig levde i undertrykking og trelldom. Hvem er det si sak å kjempe mot dette? Det er ei sak for ungdomsforbunda, som må si: Vi skal forandre alt dette, vi skal organisere avdelinger av unge mennesker som skal hjelpe til med å sikre offentlig hygiene eller fordele maten, som vil drive systematisk inspeksjon fra hus til hus og arbeide på en organisert måte til beste for hele samfunnet, fordele kreftene våre riktig og vise at arbeidet må være organisert.

Den generasjonen mennesker som nå er femti år, kan ikke vente å få oppleve et kommunistisk samfunn. Innen den tida vil dette slektleddet være borte. Men den generasjonen som nå er femten år, kommer til å oppleve det kommunistiske samfunnet og kommer sjøl til å bygge dette samfunnet. Denne generasjonen bør vite at hele formålet med livet deres er å bygge et kommunistisk samfunn. I det gamle samfunnet arbeidde hver familie atskilt, og arbeidet var ikke organisert av noen utenom godseierne og kapitalistene, som undertrykte folkemassene. Vi må organisere alt arbeid, uansett hvor strevsomt og rotete det er, slik at hver eneste arbeider og bonde vil kunne si: Jeg er en del av det frie arbeidets store hær, og jeg skal klare å bygge livet mitt uten godseierne og kapitalistene, og klare å hjelpe til med å opprette det kommunistiske samfunnet. Det kommunistiske ungdomsforbundet må lære alle unge mennesker å ta del i bevisst og disiplinert arbeid fra en tidlig alder. Slik kan vi være trygge på at de problema som nå står foran oss, kommer til

å bli løst. Vi må rekne med at det vil ta ikke mindre enn ti år før landet er elektrifisert, slik at det utarma landet vårt kan nyte godt av de seineste resultata i teknologien. Derfor bør den generasjonen som nå er femten år, og som kommer til å leve i et kommunistisk samfunn om ti eller tjue år, mestre alle oppgavene sine når det gjelder utdanninga, slik at ungdommen hver dag, i hver eneste landsby og by sammen tar del i de praktiske løsningene av et eller annet problem innafor arbeidet, uansett hvor små eller enkle problema er. Framgangen for den kommunistiske oppbygginga vil være sikra når dette blir gjort i hver eneste landsby, etterhvert som det utvikler seg en kommunistisk kappestrid og ungdommen beviser at den kan forene arbeidet sitt. Bare ved å se på hvert eneste skritt vi tar ut fra framgangen for denne oppbygginga, og bare ved å spørre oss sjøl om vi har gjort alt vi kan for å stå sammen og være politisk bevisste arbeidende mennesker, kan Det kommunistiske forbundet lykkes i å forene den halve millionen medlemmer til en eneste arbeidshær og vinne respekt hos alle. (*Stormende applaus.*)

Pravda, nr 221, 222, 223,
5., 6., og 7. oktober 1920.

Trykt etter *Pravdateksten* og jamført med teksten i brosjyra: N.Lenin (V.I.Uljanov): *Oppgavene til ungdomsforbunda*, 1920.

Stalin

Oppgåvene til tidsskriftet *Krasnaja Molodjosj*⁵

I intervjuet med medlemmene i redaksjonen sa kamerat Stalin fylgjande om oppgåvene til tidsskriftet:

Den viktigaste oppgåva tidsskriftet bør setja seg er å oppmoda dei proletariske studentane som ikkje er med i partiet til å ta aktivt del i arbeidet til Sovjet-regjeringa og kommunistpartiet. Tidsskriftet kan berre gjennomføra denne oppgåva om det vert eit verkeleg sovjetisk student-tidsskrift. Det finst sjølv sagt framleis ei rad veikskapar ved arbeidet til dei høgere utdanningsinstitusjonane, organa til Folkekommissariatet for utdanning, osb. Studentane kjenner desse veikskapane betre enn nokon andre og bør systematisk avsløra og kritisera dei og peika dei ut så vi med sams strev kan gjera arbeidet vårt betre. Det er difor naudsynt å oppmoda dei beste proletariske studentane som ikkje er med i partiet til å skriva i tidsskriftet på breiast mogeleg basis. Studentane må kjenna at det er deira eige tidsskrift, ei hjelperåd til å letta arbeid og utvikling for seg.

Med tanke på oppgåvene til ein del av avdelingane i tidsskriftet, peikte kamerat *Stalin* på fylgjande:

Dei politiske avdelingane i tidsskriftet bør berre ta opp hovudspørsmåla i arbeidet til partiet og Sovjet-regjeringa. Det er ikkje naudsynt å skriva om att det same som står i andre tidsskrift. Kvart einskild presseorgan i Unionen bør ha sin eigen faste plass i det allmenne arbeidet. Avdelingane for «Studentlivet», «Litteratur», og «Vitskap og teknologi» bør utvidast monaleg. Dette er dei avdelingane der studentane sjølve kan ta aktivt del og syna kva dei kan gjera. Det er og naudsynt å få både studentane og førelesarane og professorane til å gå inn på ulike problem i avdelinga «Reform av den høgere utdanninga».

Dersom tidsskriftet handlar i samsvar med parolen «nærare studentane», vil det evna å fylla funksjonen sin betre og verkeleg verta sovjetstudentane sitt eige organ.

Tidsskriftet *Krasnaja Molodjosj*
nr. 1 (5), januar 1925

Om motseiingane i Det kommunistiske ungdomsforbundet

Tale på konferansen til Sentralkomiteen i RKP(b)⁶ om arbeidet mellom ungdommen⁷

3. april 1924

Fyrst må eg få seia litt om haldninga sentralkomiteen i Det russiske kommunistiske ungdomsforbundet har til partidiskusjonen. Sentralkomiteen i forbundet gjorde feil då dei så einvist heldt fram å teia etter at dei lokale organisasjonane hadde lagt fram sitt syn. Men det ville vera gale å tilskriva denne tagnaden frå sentralkomiteen i forbundet det at dei sto for ein nøytralitetspolitikk. Dei var berre for varsame.

Så nokre få ord om debatten. Eig meiner at det ikkje er noka prinsipiell usemje mellom dykk. Eg har studert tesane og artiklane dykkar og har ikkje funne noka slik usemje. Men det finst forvirring og ein haug «uforsonlege» skinnmotseiingar.

Den fyrste motseiinga — å setja forbundet som ein «reserve» opp mot forbundet som ein «reiskap» for partiet. Kva er forbundet — ein reserve eller ein reiskap? Begge deler. Dette er berrsynt, og kameratane slo det fast sjølve i talane sine. Det kommunistiske ungdomsforbundet er ein reserve, ein reserve av bønder og arbeidarar som partiet fyller rekkjene sine frå. Men det er og samstundes ein reiskap, ein reiskap i hendene på partiet som gjev det innverknad over ungdomsmassane. Meir konkret kunne ein seia at forbundet er ein reiskap for partiet, eit hjelpevåpen for partiet på den måten at dei aktive medlemmene i forbundet er ein reiskap for partiet til å vinna innverknad over den ungdommen som ikkje er med i forbundet. Desse tankane står ikkje i motstrid til kvarandre og kan ikkje setjast opp mot kvarandre.

Ei andre såkalla uforsonleg motseiing: ein del kameratar meiner at «klassepolitikken til forbundet ikkje vert avgjort av korleis det er samansett, men av at dei folka som står i brodden for det er stødige». Å vera stødig vert sett opp mot samansetjing. Dette er og ei skinnmotseiing, for klassepolitikken til Det russiske kommunistiske ungdomsforbundet vert avgjort av begge desse faktorane — samansetjing og

stødleik i toppleiinga. Dersom stødige folk kjem under påverknad frå ein medlemsstokk i forbundet som har ein ande som er framand for dei, og alle medlemmer i forbundet har like rettar, då kan ikkje denne medlemsstokken anna enn setja merket sitt på arbeidet og politikken til forbundet. Kvifor regulerer partiet samansetjinga av medlemsstokken? Av di det veit at samansetjinga av partiet påverkar arbeidet til partiet.

Til sist, endå ei motseiing, like innbilt. Ho gjeld rolla til forbundet og arbeidet det gjer mellom bøndene. Somme stiller seg på eit syn som seier at oppgåva til forbundet er å «grunnfesta» innverknaden det har mellom bøndene og ikkje å auka denne innverknaden. Andre ynskjer tydelegvis å «auka innverknaden», men er ikkje samde i at det trengst grunnfesting. Det vert freista å gjera dette til ei sak i diskusjonen. Det er klårt at å setja opp eit skilje mellom desse to oppgåvene er kunstig, då alle skjønar svært så godt at forbundet på ei og same tid må grunnfesta og utvida innverknaden det har på landsbygda. Det er sant nok at det er ei klosset formulering om arbeidet mellom bøndene ein stad i tesane til sentralkomiteen i forbundet. Men korkje Tarkhanov eller dei andre målmennene for fleirtalet i sentralkomiteen har stått hardt på ho, og dei er budde på å retta ho opp. Når det er tilfelle, er det då verdt å krangla om småsaker?

Men det finst ei verkeleg, ikkje innbilt, motseiing i livet og arbeidet til Det kommunistiske ungdomsforbundet, og denne har eg lyst til å seia nokre få ord om. Eg tenkjer på at det finst to tendensar i forbundet — ein arbeidartendens og ein bondetendens. Eg tenkjer på motseiinga mellom desse tendensane, ho kjennest vel, og vi kan ikkje kosta på oss å gløyma ho. Drøftinga av denne motseiinga har vore det veikaste punktet i talane. Alle talarane sa at forbundet må veksa gjennom at det rekrutterer arbeidarar, men alle snåva så snart dei vende seg til bøndene, til spørsmålet om å rekruttera bønder. Jamvel dei som tala enkelt og endefram snåva på dette punktet.

Det er opplagt at Det russiske kommunistiske ungdomsforbundet står andsynes to problem, arbeidarproblemet og bondeproblemet. Det er opplagt at sidan Det kommunistiske ungdomsforbundet er eit arbeidar- og bondeforbund vil desse to tendensane, desse motseiingane i forbundet, halda seg ved lag i framtida og. Nokre vil understreka trongen for å rekruttera arbeidarar og ikkje seia noko om bøndene, andre vil understreka trongen for å rekruttera bønder og undervurdera vekten av det proletariske elementet som det leiande elementet i forbundet. Det er denne indre motseiinga som ligg i sjølve naturen til forbundet, som får talarane til å snåva. I talane var det somme som drog ein parallell

mellom partiet og DKU*, men saka er at det ikkje kan finnast nokon slik parallell, for partiet er eit arbeidarparti, ikkje eit arbeidar- og bondeparti, medan DKU er eit arbeidar- og bondeforbund. Difor kan ikkje DKU vera einast eit arbeidarforbund, men må på ei og same tid vera eit forbund for arbeidarar og eit forbund for bønder. Eitt er klårt — med den strukturen forbundet har i dag er det uomgjengeleg at det vert indre motseiingar og strid mellom tendensar i framtida og.

Dei som seier at ungdommen frå mellombøndene bør rekrutterast til partiet har rett, men vi må passa på så vi ikkje glir inn i ein ide om eit arbeidar- og bondeparti. Det har jamvel ein del ansvarlege funksjonærar lett for å gjera av og til. Somme har kome med høglydde krav: «De rekrutterer arbeidarar til partiet, kvifor ikkje rekruttera bønder i same omfanget? La oss få inn hundre tusen bønder, eller to hundre tusen.» Sentralkomiteen går mot dette av di partiet må vera eit arbeidarparti. Høvetalet i partiet bør vera om lag 70—80 prosent arbeidarar og 20—25 prosent ikkje-arbeidarar. Det står noko annleis til med DKU. Det kommunistiske ungdomsforbundet er ein friviljug, fri organisasjon for dei revolusjonære elementa mellom arbeidar- og bondeungdommen. Utan bønder, utan massane av bondeungdom blir ikkje forbundet lengre eit arbeidar- og bondeforbund. Men arbeidet i forbundet må organiserast slik at den leiande rolla vert liggjande hjå det proletariske elementet.

Fyrst trykt i boka: J.Stalin, *Om det kommunistiske ungdomsforbundet*, Moskva 1926.

* DKU: Det kommunistiske ungdomsforbundet.

Stalin

Til den første allrussiske konferansen til dei proletariske studentane⁸

Eit bodskap

Kameratar, målsmennene dykkar har bede meg om å leggja fram mitt syn på oppgåvene til partiet og på partiarbeidet mellom dei proletariske studentane.

Gje meg løyve til å seia nokre ord til dykk om dette emnet.

Særdraget ved stoda i dag er at proletariatet i landet vårt har lukkast med å skapa dei naudsynte vilkåra for å byggje sosialismen. Det er ikkje sant at sosialismen ikkje kan byggjast i eitt land, eit land som har overvunne og drive bort kapitalistar og godseigarar. Eit land som har skipa proletariatets diktatur, som har umåtelege ressursar og har støtte frå proletarane i alle land — eit slikt land kan og må byggja sosialismen. Lenin hadde rett då han sa at landet vårt har alt som er naudsynt «for å byggja eit fullkome sosialistisk samfunn». Særdraget ved stoda i dag er at vi har lukkast med å gjera monalege framgangar i å byggja sosialismen, at vi har gjort sosialismen om frå ein ikon* til prosaisk, praktisk kvardagsarbeid.

Kva rolle bør dei proletariske studentane spela i dette oppbyggingsarbeidet?

Rolla deira er utan tvil viktig, kanskje fyrsterangs viktig. Dei høgre utdanningsinstitusjonane, kommunistiske universitet, arbeidarfakultet og tekniske skular er institusjonar som skal læra opp komande personell til den økonomiske og kulturelle utviklinga. Lækjarar og økonomar, kooperativfolk og lærarar, gruvearbeidarar og statistikarar, teknikarar og kjemikarar, agronomar og jarnvegsingeniørar, veterinærar og skogbrukseksperter, elektriske og mekaniske ingeniørar, er alle framtidige kommandantar i arbeidet med å byggja det nye samfunnet, med å byggja den sosialistiske økonomien og den sosialistiske kulturen. Det er ikkje råd å byggja eit nytt samfunn utan kommandantar, nett som det er

* *Ikon* - måla helgenbilet, ofte med altar til i ortodokse kyrkjer. — *Red.*

uråd å byggja den nye hæren utan kommandantar. Føremonen dei nye kommandantane har er at funksjonen deira ikkje er å byggja med tanke på å utbytta arbeidsfolk til gagn for ein handfull rike menn, men å byggja med det for augo å frigjera det arbeidande folket og då i motstand mot denne handfullen utbytтарar. Heile poenget er at studentane ved dei høgre utdanningsinstitusjonane — arbeidarar og bønder, partimedlemmer og ikkje-partimedlemmer — må verta seg medvitne om denne ærefulle rolla og ta til å fylla ho, ikkje av tvang, men av overtyding.

Såleis er det å gjera dei proletariske studentane til medvitne bygningsmenn i den sosialistiske økonomien og den sosialistiske kulturen den første oppgåva til partiet.

Men det nye samfunnet kan ikkje byggjast berre av kommandantane, utan beinveges støtte frå massane av det arbeidande folket. Kunnskapen dei nye kommandantane får, er ikkje i seg sjølv nok til å byggja sosialismen. Kommandantane må og ha tillit og støtte frå massane. Det som særmerkte dei gamle kommandantane som bygde under kapitalismen, var at dei var skilde frå arbeidarane og bøndene, at dei kjende seg overlegne i høve til dei arbeidande massane, at dei heldt det for uviktig å ha tillit eller støtte frå desse massane, og fylgjeleg hadde dei korkje det eine eller andre. Denne metoden høver slett ikkje i landet vårt. Dei nye kommandantane for arbeidet med å byggja den nye økonomien og den nye kulturen vert kalla nye nett av di dei må bryta skarpt og endeleg med dei gamle metodane for kommandantskap. Ikkje skilja seg frå massane, men å ha så nært samband som råd med dei, ikkje kjenna seg overlegen massane, men gå i brodden for dei og leia dei, ikkje framandgjeriing frå massane, men smelta saman med dei og vinna tiltru og støtte frå dei — det er dei nye metodane for styring som dei nye kommandantane må nytta. Utan desse metodane er det uråd å tenkja seg noko slag sosialistisk oppbygging.

Såleis er det å få dei proletariske studentane til å sjå på seg sjølve som ein uskiljeleg del av massane av arbeidsfolk, å få studentane til å kjenna og handla i ein ekte samfunnsande, den andre oppgåva til partiet.

Endeleg, særskilt om dei kommunistiske studentane. Det vert sagt at dei kommunistiske studentane gjer liten framgang med å vinna vitenskapleg kunnskap. Det vert sagt at dei heng mykje etter dei studentane som ikkje er med i partiet på dette feltet. Det vert sagt at dei kommunistiske studentane heller vil driva med «høgare politikk» og at dei kastar bort to tredelar av tida si på endelaus debattar om «verdsproblema». Er alt dette sant? Eg trur det er det. Men dersom det er sant, må ein dra minst to slutningar. For det fyrste at dei kommunistiske studen-

tane står i fåre for å bli elendige førarar i arbeidet med å byggja sosialismen. Det er uråd å leia arbeidet med å byggja eit sosialistisk samfunn dersom ein ikkje meistrar vitskapleg kunnskap. For det andre står arbeidet med å læra opp dei nye kommandantane i fåre for å verta eit monopol for gamle professorar som sjølve treng avløyning av nye krefter. Det er uråd å få fram ein ny stab av professorar og nye vitskapsmenn av folk som ikkje er viljuge til eller ikkje evnar å meistra vitskapen. Det trengst vel knapt seiest at alt dette beint ut må setja heile arbeidet med å byggja sosialismen i fåre. Kan vi finna oss i ein slik tilstand? Sjølv sagt ikkje. Difor må dei kommunistiske studentane og sovjetstudentane allment, klårt og viljefast straks setja seg som oppgåve å meistra vitskapen og å skapa ein ny stab av professorar samansett av nye sovjetfolk så dei kan avløysa dei gamle. Eg meiner ikkje å seia at studentane ikkje skal ta del i politikk. Så langt frå det. Eg ynskjer berre å seia at dei kommunistiske studentane må læra seg å sameina politisk arbeid og arbeidet med å meistra vitskapen. Det vert sagt at det er vanskeleg å sameina dei to. Det er sjølv sagt rett. Men når tok kommunistane til å verta skremde av vanskar? Vanskane som ligg i vegen vår under oppbyggingsarbeidet er til nettopp for å nedkjempast og overvinnast.

Dessutan må ein ta endå ein faktor med i rekninga. Eg trur at landet vårt som har slike revolusjonære vanar og tradisjonar, striden det fører mot konservatisme og stagnasjon i tanken, gjev dei best tenkjelege vilkår for at vitskapen skal kunna bløma. Det kan knapt vera tvil om at sjølvbyrgt trongsyn og rutine, som er så særmerkt for dei gamle professorane og den kapitalistiske skulen, er lekkjer på vitskapen. Det kan knapt finnast tvil om at berre nye folk som ikkje har desse veikskapane kan evna å utfalda full og fri skaparverksemd i vitskapen. I dette stykket har landet vårt ei stor framtid føre seg som borg og vogge for fri vitskap som har armslag. Eg trur at vi alt held på å gå denne vegen. Men det ville vera skammeleg og vanvyrdeleg dersom dei kommunistiske studentane heldt seg borte frå hovudvegen til å utvikla vitskapen. Det er bakgrunnen for at slagordet om å meistra vitskapen vert særleg viktig.

Såleis er det å få dei proletariske studentane, og særleg dei kommunistiske studentane, til å skjønna at det er naudsynt å meistra vitskapen og meistra han i røynda den tredje oppgåva til partiet.

Pravda, nr. 87, 16. april 1925

Ta imot mine helsingar,
15/4-25 J. Stalin

Oppgåvene til det kommunistiske ungdomsforbundet

Svar på spørsmål frå redaksjonen i Komsomolskaja Pravda

I

Kva plikter har, i hovudsak, Det kommunistiske ungdomsforbundet sett i høve til den noverande stoda for Sovjetunionen internasjonalt og heime?

Spørsmålet er for allment ordlagt, såleis kan svaret berre haldast i allmenne vendingar. I hovudsak legg den noverande internasjonale og indre stoda til Sovjetunionen ei plikt på Det kommunistiske ungdomsforbundet til i ord og handling å støtta den revolusjonære rørsle til dei undertrykte klassane i alle land og striden proletariatet i Sovjetunionen fører for å byggja sosialismen, og for at den proletariske staten skal ha fridom og sjølvstende. Det fylgjer likevel av dette at Det kommunistiske ungdomsforbundet berre kan utføra denne allmenne plikta det har, om det i alt arbeidet det gjer vert rettleidd av direktiva frå Den kommunistiske internasjonale og Det russiske kommunistpartiet.

II

Kva oppgåver står Det kommunistiske ungdomsforbundet andsynes i samband med faren for likvidasjonisme (å mista perspektivet i bygginga av sosialismen), for nasjonalisme (å mista det internasjonale revolusjonære perspektivet), og for å nedvurdere partiet si leiing, dvs. i samband med farene som er nemnde i skriftet Spørsmål og svar?

Stutt sagt er oppgåva til Det kommunistiske ungdomsforbundet på dette området å oppseda dei unge arbeidarane og bøndene i leninismens ande. Med kva vil det seia å oppseda ungdommen i leninismens ande? For det fyrste vil det seia å poda inn medvit hjå dei om at det er fullt mogeleg og naudsynt at bygginga av sosialismen i landet vårt vert krona

med siger. For det andre vil det seia å styrkja overtydinga deira om at arbeidarstaten vår er ætlingen til det internasjonale proletariatet, at han er ein base for å utvikla revolusjonen i alle land, at endeleg siger for revolusjonen vår er ei sak for det internasjonale proletariatet. For det tredje vil det seia å oppseda ungdommen i ein ande som gjev dei tillit til leiinga frå Det russiske kommunistpartiet. Det er naudsynt at Det kommunistiske ungdomsforbundet får fram slike kadrar og slik ein aktiv medlemsmasse at det evnar å oppseda ungdommen nett etter desse linene.

Medlemmene i Det kommunistiske ungdomsforbundet er aktive på alle felt i oppbyggingsarbeidet — i industri, jordbruk, kooperativa, sovjeta, kultur- og utdanningsinstitusjonar, osb. Alle medlemmer av den aktive medlemsmassen i Det kommunistiske ungdomsforbundet må knyta det daglege arbeidet sitt på alle felt i oppbyggingsarbeidet saman med målet å byggja det sosialistiske samfunnet. Dei må evna å gjera det daglege arbeidet sitt i ein ande for og med det for augo å realisera dette målet.

Medlemmene i Det kommunistiske ungdomsforbundet er i verksemd mellom bøndene og arbeidarane frå dei mest ulike nasjonalitetane. Det kommunistiske ungdomsforbundet er i seg sjølv litt av ein Internasjonale. Det er ikkje berre den nasjonale samansetjinga av Det kommunistiske ungdomsforbundet som er viktig her, men og den kjensgjerninga at det er beinveges knytt til RKP(b), ei av dei viktigaste avdelingane i den proletariske Internasjonale⁹ i verda. Internasjonalisme er den grunnideen som gjennomsyrrer arbeidet til Det kommunistiske ungdomsforbundet. Det er det som gjer det sterkt. Det er det som gjer det mektig. Den internasjonalistiske anden må alltid ligga over Det kommunistiske ungdomsforbundet. Framgangar og atterslag i striden proletariatet i landet vårt fører må i tankane til medlemmene i Det kommunistiske ungdomsforbundet knytast til framgang og atterslag i den internasjonale revolusjonære rørsle. Medlemmene i Det kommunistiske ungdomsforbundet må læra seg å ikkje sjå på revolusjonen vår som eit mål i seg sjølv, men som eit middel og ei hjelp for at den proletariske revolusjonen skal sigr i alle land.

Formelt sett er Det kommunistiske ungdomsforbundet ein ikkje-partiorganisasjon. Men det er samstundes ein kommunistisk organisasjon. Det vil seia at Det kommunistiske ungdomsforbundet, sjølv om det formelt er ein ikkje-partiorganisasjon av arbeidarar og bønder, likevel må arbeida under leiing av partiet. Oppgåva er å tryggja at ungdommen har tillit til partiet vårt, å tryggja at partiet har leiinga i Det

kommunistiske ungdomsforbundet. Kvar medlem i Det kommunistiske ungdomsforbundet må hugsa at å tryggja at partiet vårt har leiinga, er det fremste og viktigaste i alt arbeidet til Det kommunistiske ungdomsforbundet. Medlemmene i Det kommunistiske ungdomsforbundet må hugsa at dersom ikkje partiet vårt har leiinga i Det kommunistiske ungdomsforbundet, vil det ikkje evna å gjennomføra hovudoppgåva si — å oppseda unge arbeidarar og bønder i anden til proletariatets diktatur og kommunismen.

III

Korleis bør spørsmålet om voksteren i Det kommunistiske ungdomsforbundet verta stilt idag — skal det i det store og heile halda fram politikken med å dra alle unge arbeidarar, landbruksarbeidarar og fattige bønder og dei beste av dei unge mellombøndene inn i rekkjene sine, eller bør det i hovudsak konsentrera seg om å halda på og oppseda massen av ungdommar som alt er med i forbundet?

Det er gale å seia enten-eller. Ein må gjera begge deler. Ein må så langt råd dra alle unge arbeidarar og dei beste elementa mellom dei unge fattig- og mellombøndene inn i forbundet. Samstundes må ein konsentrera seg om å oppseda dei nye medlemmene gjennom den aktive medlemsmassen til Det kommunistiske ungdomsforbundet. Den viktigaste nære oppgåva for Det kommunistiske ungdomsforbundet er å styrkja den proletariske kjerna i det. Å gjennomføra denne oppgåva kjem til å vera ein garanti for at Det kommunistiske ungdomsforbundet går den rette vegen. Men Det kommunistiske ungdomsforbundet er ikkje berre ein organisasjon for unge arbeidarar. Det er ein organisasjon for unge arbeidarar og bønder. Difor må det attåt å styrkja den proletariske kjerna arbeida for å rekruttera dei beste elementa mellom bondeungdommen, det må arbeida for å tryggja ein fast allianse mellom den proletariske kjerna og dei bøndene som er med i forbundet. Dersom ikkje det vert gjort vil det verta uråd for den proletariske kjerna å leia dei unge bøndene i forbundet.

IV

Ein del guvernementsutval i Det russiske leninistiske kommunistiske ungdomsforbundet har, etter døme frå møta for kvinneutsendingar,

teke til å organisera møte for unge bondeutsendingar som ikkje er med i partiet og der faste utsendingar tar del. Funksjonen til desse møta er å skipa ein aktivistflokk av unge bønder, i hovudsak mellombønder, under leiing av Det kommunistiske ungdomsforbundet. Er dette standpunktet rett? Inneber ikkje dette ein fære for at desse utsendingsmøta kan degenerera til eit slag ungdomsforbund for bønder som ikkje er med i partiet, og for at det kan setja seg opp mot Det kommunistiske ungdomsforbundet vårt?

Eg meiner det standpunktet er feil. Kvifor? Av fylgjande grunnar.

For det første ligg det her gøymt ei redsle for mellombøndene, eit ynskje om å halda dei på avstand, ein freistnad på å vri seg unna ansvaret for dei. Er eit slikt ynskje rettkome? Sjølvsaft ikkje. Vi må ikkje halda dei unge mellombøndene på avstand — tvertom — vi må dra dei nærare oss, dra dei nærare Det kommunistiske ungdomsforbundet. Berre slik er det råd å poda inn tillit til arbeidarane, tillit til den proletariske kjerna i Det kommunistiske ungdomsforbundet, tillit til partiet, hjå dei unge mellombøndene.

For det andre er det ikkje tvil om at særskilde utsendingsmøte for unge mellombønder, kalla saman av Det kommunistiske ungdomsforbundet, under dei rådande tilhøva der alle typer bønder vert meir aktive, uomgjengeleg vil verta gjorde om til eit særskilt ungdomsforbund for mellombønder. Dette særskilde forbundet vil med naudsyn verta tvinga til å setja seg opp mot det eksisterande ungdomsforbundet og leiaren det har, RKP(b). Det kjem til å dra dei bøndene som er med i Det kommunistiske ungdomsforbundet mot seg, og slik skapa ein fære for at forbundet skal verta kløyvt i to — eitt forbund for unge arbeidarar og eitt for unge bønder. Kan vi sjå bort frå denne færen? Sjølvsaft ikkje. Ynskjer vi ei slik kløyving, og særleg då under dei rådande tilhøva, særleg under dei utviklingsvilkåra vi har i dag? Sjølvsaft ikkje. Tvert om er det no naudsynt å ikkje halda dei unge bøndene på avstand, men dra dei nærare den proletariske kjerna i Det kommunistiske ungdomsforbundet, ikkje kløyving, men ein fast allianse mellom dei.

For det tredje kan ein ikkje rettferdiggjera å organisera utsendingsmøte for unge mellombønder med å syna til at det finst slike møte for arbeidar- og bondekvinne. Unge arbeidarar og bønder som har sin eigen særskilde organisasjon i Det kommunistiske ungdomsforbundet, kan ikkje stillast på likefot med arbeidarkvinnene og bondekvinnene som ikkje har nokon eigen særskild organisasjon, nett som unge mellombønder ikkje må rotast saman med arbeidarkvinnene som er ein del av *arbeidarklassen*. Det at det finst utsendingsmøte for unge

mellombønder skaper ein fåre for Det kommunistiske ungdomsforbundet, medan det at det finst slike møte for arbeidarkvinnene og bondekvinnene ikkje skaper nokon fåre for nokon, for på det noverande tidspunktet har ikkje arbeidarkvinnene og bondekvinnene nokon eigen særskild organisasjon slik som Det kommunistiske ungdomsforbundet.

Difor meiner eg det er overflødig for Det kommunistiske ungdomsforbundet å organisera særskilde utsendingsmøte for unge mellombønder.

Eg meiner at Det sjette landsmøtet til Det kommunistiske ungdomsforbundet¹⁰ gjorde rett då det avgrensa seg til framlegget om at det vart skipa hjelpeorganisasjonar rundt Det kommunistiske ungdomsforbundet på landsbygda, slik som sirklar for sjølvstudiar, grupper som skal studera landbrukskunnskap osv.

V

Er det under våre tilhøve råd for den aktive medlemsmassen i Det kommunistiske ungdomsforbundet å sameina praktisk arbeid med grundige studiar i marxismen og leninismen, og kva må organisasjonane til Det kommunistiske ungdomsforbundet og dei einskilde medlemmene i Det kommunistiske ungdomsforbundet gjera på dette feltet?

Fyrst ein stutt merknad om marxisme og leninisme. Slik spørsmålet er ordlagt kunne det få ein til å tru at marxisme er eitt og leninisme er noko anna, at ein kan vera marxist utan å vera leninist. Ein slik ide kan ikkje reknast for å vera rett. Leninisme er ikkje det Lenin lærde minus marxismen. Leninisme er marxisme i tidbolken med imperialismen og proletariske revolusjonar. Med andre ord inkluderer leninismen det Marx lærde pluss dei nye tilskota Lenin har gjeve til det marxistiske skattkammeret og det som med naudsyn fylgjer av alt det Marx lærde (læra om proletariatets diktatur, om bondespørsmålet, om det nasjonale spørsmålet, om partiet, spørsmålet om dei sosiale røtene til reformismen, spørsmålet om dei viktigaste avvika frå kommunismen, osv.). Det ville difor vera betre å ordleggja spørsmålet på ein slik måte at ein talar om marxisme eller om leninisme (som grunnleggjande er det same) og ikkje om marxisme og leninisme.

For det andre kan det ikkje finnast den minste tvil om at dersom det praktiske arbeidet til den aktive medlemsmassen i Det kommunistiske ungdomsforbundet ikkje vert sameint med teoretisk opplæring («å

studera leninismen»), vil det vera umogleg med noko slag intelligent kommunistisk arbeid i Det kommunistiske ungdomsforbundet. Leninismen er ei generalisering av røynsla til den revolusjonære rørsla til arbeidarane i alle land. Denne røynsla er leiestjerna som lyser opp vegen i det daglege arbeidet til dei som arbeider praktisk og det som gjev dei rettleiing. Den som arbeider praktisk kan ikkje få tiltru til arbeidet sitt eller vita om det han gjer er rett, dersom han ikkje meistrar denne røynsla, i alle høve i eit visst mon. Å famla, å arbeida i mørker — det er lagnaden til dei som arbeider praktisk om dei ikkje studerer leninismen, om dei ikkje strevar for å meistra leninismen, om dei nektar å sameina praktisk arbeid med den teoretiske opplæringa som må til. Difor er det å studera leninismen, leninistisk opplæring, eit naudsynt vilkår for å gjera den eksisterande aktive medlemsmassen i Det kommunistiske ungdomsforbundet til ein ekte leninistisk aktiv medlemsmasse som evnar å oppseda dei mange millionane ungkommunistane i anden til proletariatets diktatur og kommunismen.

Men er det råd å sameina teori og praksis på denne måten under dei rådande tilhøva når den aktive medlemsmassen i Det kommunistiske ungdomsforbundet er så overarbeidd? Ja, det er det. Det er vanskeleg, det treng ein knapt seia, men det er fullt mogeleg sidan det er så naudsynt, sidan det ikkje kan skapast ein ekte leninistisk aktiv medlemsmasse i Det kommunistiske ungdomsforbundet utan. Vi må ikkje te oss som feingingar som rømer unna vanskar og leitar etter lett arbeid. Vanskar er til for å kjempast med og overvinnast. Bolsjevikane ville visseleg ha gått under i striden mot kapitalismen dersom dei ikkje hadde lært seg å overvinna vanskar. Det kommunistiske ungdomsforbundet ville ikkje vera eit kommunistisk ungdomsforbund dersom det vart skremt av vanskar. Den aktive medlemsmassen i Det kommunistiske ungdomsforbundet har teke på seg ei stor oppgåve. Difor må det finna styrke til å vinna over alle vanskar på vegen mot målet.

Tolmodige og uthaldande i å studera leninismen — det er vegen den aktive medlemsmassen i Det kommunistiske ungdomsforbundet må gå dersom han verkeleg ynskjer å oppseda dei milliontals unge i anden til den proletariske revolusjonen.

*Komsomolskaja Pravda, nr. 133,
29. oktober 1925.
Underteikna J. Stalin*

Mao Tsetung

4. mai-bevegelsen¹¹

Mai 1939

4. mai-bevegelsen for tjue år siden markerte et nytt stadium i Kinas borgerlig-demokratiske revolusjon mot imperialismen og føydalismen. Den kulturelle reformbevegelsen som vokste ut av 4. mai-bevegelsen var bare ett av de mange utslag av denne revolusjonen. Med veksten og utviklinga av nye samfunnskrefter i denne perioden dukke det opp en mektig leir i den borgerlig-demokratiske revolusjonen. Det var en leir som besto av arbeiderklassen, studentmassene og det nye nasjonale borgerskapet. Rundt tida for 4. mai-bevegelsen fant hundretusenvis av studenter modig sin plass i fortroppen. På disse måtene gikk 4. mai-bevegelsen et skritt lenger enn revolusjonen i 1911.

Dersom vi følger Kinas borgerlig-demokratiske revolusjon tilbake til perioden da den tok form, ser vi at den gjennomgikk ei rekke stadier i utviklinga si: Opiumskrigen¹², det himmelske kongeriket Taipings krig¹³, den kinesisk-japanske krigen i 1894¹⁴, reformbevegelsen i 1898¹⁵, Yi Ho Tuan-bevegelsen¹⁶, revolusjonen i 1911¹⁷, 4. mai-bevegelsen, Nordekspedisjonen¹⁸ og jordbruksrevolusjonskrigen¹⁹. Den nåværende motstandskrigen mot Japan er enda et stadium, og det er det største, mest livskraftige og mest dynamiske stadiet av alle. En kan bare betrakte den borgerlig-demokratiske revolusjonen som gjennomført når styrkene til den utenlandske imperialismen og den hjemlige føydalismen er blitt grunnleggende styrta, og det er blitt oppretta en sjølstendig demokratisk stat. Fra og med Opiumskrigen har hvert stadium i utviklinga av revolusjonen hatt sine egne særmerkte kjennetegn. Men det viktigste trekket som skiller dem, er om de kom før eller etter at kommunistpartiet oppsto. Ser vi imidlertid på dem som en helhet, har alle stadiene hatt karakter av å være en borgerlig-demokratisk revolusjon.

Kamerat Mao Tsetung skreiv denne artikkelen for avisene i Yenan for å minnes tjueårsdagen for 4. mai-bevegelsen.

Målet med denne borgerlig-demokratiske revolusjonen er å opprette et samfunnssystem som hittil har vært ukjent i kinesisk historie, nemlig et demokratisk samfunnssystem som har et føydalsamfunn (i de siste hundre åra et halv-kolonialt og halv-føydalt samfunn) som forløper og et sosialistisk samfunn som etterfølger. Dersom noen spør hvorfor en kommunist skal kjempe for først å skape et borgerlig-demokratisk samfunn og så et sosialistisk samfunn, er svaret vårt: Vi følger historias uunn-gåelige kurs.

Fullføringa av Kinas demokratiske revolusjon avhenger av bestemte samfunnskrefter. Disse samfunnskraftene er arbeiderklassen, bøndene, de intellektuelle og forretningsfolka, med arbeiderne som den klassen de grunnleggende revolusjonære kreftene og arbeiderne som den klassen som leder revolusjonen. Det er umulig å gjennomføre den anti-imperialistiske og anti-føydale demokratiske revolusjonen uten disse grunnleggende revolusjonære kreftene og uten arbeiderklassens ledelse. I dag er revolusjonens hovedfiender de japanske imperialistene og de kinesiske forræderne, og den grunnleggende politikken i revolusjonen er politikken med Den anti-japanske nasjonale enhetsfronten. Den består av alle arbeidere, bønder, soldater, studenter og intellektuelle, samt forretningsfolk som er mot den japanske aggresjonen. Den endelige seieren i motstandskrigen vil bli vunnet når denne enhetsfronten er sterkt konsolidert og utvikla.

I den kinesiske demokratiske revolusjonære rørsla var de intellektuelle de første som våkna. Dette blei klart vist både i revolusjonen i 1911 og i 4. mai-bevegelsen. Og i 4. mai-bevegelsens dager var de intellektuelle mer tallrike og mer politisk bevisste enn i 1911-revolusjonens dager. Men de intellektuelle kommer ikke til å utrette noe dersom de lar være å forene seg med arbeiderne og bøndene. Djupest sett er skillelinja mellom revolusjonære intellektuelle og ikke-revolusjonære og kontra-revolusjonære intellektuelle om de er villige til å forene seg med arbeiderne og bøndene eller ikke, og om de virkelig gjør det. Til sjuende og sist er det bare dette, og ikke trusbekjennelser til Folkets tre prinsipp²⁰ eller til marxismen, som skiller den ene gruppa fra den andre. En sann revolusjonær må være en som er villig til å forene seg med arbeiderne og bøndene og som virkelig gjør det.

I dag er det tjue år siden 4. mai-bevegelsen, og nesten to år siden den anti-japanske krigen brøt ut. Ungdommen og de kulturelle kretsene i hele landet bærer et tungt ansvar i den demokratiske revolusjonen og motstandskrigen. Jeg håper de vil forstå karakteren av og drivkreftene i

den kinesiske revolusjonen, la arbeidet de gjør tjene arbeiderne og bøndene, gå inn blant dem og bli propagandister og organisatorer blant dem. Seieren er vår når hele folket reiser seg mot Japan. Unge mennesker i hele landet, våkn opp!

Mao Tsetung

Innrettinga på ungdomsbevegelsen

4. mai 1939

I dag er det tjuetårsdagen for 4. mai-bevegelsen, og all ungdom i Yenan er samla her til dette minnemøtet. Jeg skal derfor nytte høvet til å tale om noen spørsmål som gjelder innrettinga på ungdomsbevegelsen i Kina.

For det første er 4. mai nå blitt utpekt som Kinas Ungdomsdag²¹, og det med rette. Tjue år er gått siden 4. mai-bevegelsen. Likevel er det først i år at denne dagen er blitt utpekt som nasjonal ungdomsdag, og dette er ei svært betydningsfull kjensgjerning. For det peker på at den kinesiske folkets demokratiske revolusjon mot imperialisme og føydalisme snart vil nå et vendepunkt. Denne revolusjonen har møtt gjentatte tilbakeslag i flere tiår, men nå må det bli ei endring — ei endring i retning av seier og ikke nok et tilbakeslag. Den kinesiske revolusjonen går nå framover, fram mot seier. De gjentatte tilbakeslaga i fortida kan ikke og må ikke få lov til å gjenta seg, og de må bli vendt til seier. Men har denne endringa alt funnet sted? Nei. Den har ikke det, og vi har ikke seira ennå heller. Men seieren lar seg vinne. Det er nettopp i den nåværende motstandskrigen mot Japan at vi kjemper for å nå vendepunktet fra tilbakeslag til seier. 4. mai-bevegelsen var retta mot ei regjering som begikk landsforræderi, ei regjering som sammensverga seg med imperialismen og solgte nasjonens interesser, ei regjering som undertrykte folket. Var det ikke nødvendig å gjøre motstand mot ei slik regjering? Om det ikke var det, så var 4. mai-bevegelsen rett og slett et mistak. Det er opplagt at en må gjøre motstand mot ei slik regjering, at ei regjering som begår landsforræderi må bli styrta. Tenk bare på at lenge før 4. mai-bevegelsen var Dr. Sun Yat-sen²² allerede en opprører

Kamerat Mao Tsetung holdt denne talen på et masse møte for ungdom i Yenan, for å minnes tjuetårsdagen for 4. mai-bevegelsen. Den representerte ei utvikling i tankene hans i spørsmålet om den kinesiske revolusjonen.

mot regjeringa i si tid. Han kjempa mot og styrta Ching-regjeringa. Gjorde han rett da han gjorde det? Etter mi mening gjorde han helt rett. For den regjeringa han kjempa mot, gjorde ikke motstand mot imperialismen, men sammensverga seg med den. Det var ikke ei revolusjonær regjering, men ei regjering som undertrykte revolusjonen. 4. mai-bevegelsen var en revolusjonær bevegelse nettopp fordi den kjempa mot ei regjering som begikk landsforræderi. Ungdommen i Kina må se 4. mai-bevegelsen i dette lyset. I dag, da hele nasjonen har reist seg kampvillig for å gjøre motstand mot Japan, er vi fast bestemt på å slå den japanske imperialismen, og vi vil ikke tåle noen forrædere eller la revolusjonen slå feil igjen. For vi har lært av tilbakeslaga den har lidd før. Med få unntak har hele ungdommen i Kina våkna og er fast bestemt på å vinne. Dette gjenspeiler seg i at 4. mai blir pekt ut som Ungdommens dag. Vi rykker fram langs vegen til seier, og forutsatt at hele folket gjør en samla innsats, vil den kinesiske revolusjonen avgjort seire gjennom motstandskrigen.

For det andre, hva er den kinesiske revolusjonen retta mot? Hva er måla for revolusjonen? Som alle veit er imperialismen det ene målet og føydalismen det andre. Hva er målet for revolusjonen i dette øyeblikket? Ett av måla er den japanske imperialismen, og det andre er de kinesiske samarbeidsmennene. For å gjennomføre revolusjonen vår må vi styrte den japanske imperialismen og de kinesiske samarbeidsfolka. Hvem er det som gjennomfører revolusjonen? Hva er revolusjonens hovedkraft? Det alminnelige folket i Kina. Drivkreftene i revolusjonen er proletariatet, bøndene og alle medlemmer av andre klasser som er villige til å kjempe mot imperialismen og føydalismen. Dette er de revolusjonære kreftene som går mot imperialismen og føydalismen. Men hvem — blant så mange — er den grunnleggende krafta, ryggraden i revolusjonen? Arbeiderne og bøndene, som utgjør 90 prosent av landets befolkning. Hva er innholdet i den kinesiske revolusjonen? Hva slags revolusjon er det vi gjennomfører i dag? I dag gjennomfører vi en borgerlig-demokratisk revolusjon, og ikke noe av det vi gjør går ut over denne ramma. I det store og hele bør vi ikke ødelegge det borgerlige systemet med privateiendom nå. Det vi ønsker å ødelegge er imperialismen og føydalismen. Det er dette vi mener med borgerlig-demokratisk revolusjon. Men fullføringa av den ligger allerede utafor borgerskapets evner, og må bygge på anstrengelsene til proletariatet og de breie folkemassene. Hva er målet for denne revolusjonen? Å styrte imperialismen og føydalismen, og å opprette en demokratisk folkerepublikk. En demokratisk folkerepublikk betyr en republikk bygd på de revolu-

sjonære Folkets tre prinsipp. Den vil være forskjellig både fra den koloniale og halv-føydale staten av i dag og fra det sosialistiske systemet i framtida. Kapitalister har ingen plass i et sosialistisk samfunn, men de må fortsatt være tillatt i et folkedemokrati. Vil det alltid være rom for kapitalister i Kina? Nei, avgjort ikke i framtida. Dette gjelder ikke bare for Kina, men for hele verden. I framtida vil ikke noe land, enten det nå er Storbritannia, De forente stater, Frankrike, Japan, Tyskland eller Italia, ha noen plass for kapitalister, og Kina vil ikke være noe unntak. Sovjetunionen er et land som alt har oppretta sosialismen, og hele verden vil uten noen som helst tvil følge dets eksempel. Kina vil visselig gå over til sosialismen i framtida — det er en uimotståelig lov. Men på det nåværende stadiet er ikke oppgava vår å sette sosialismen ut i praksis, men å ødelegge imperialismen og føydalismen, endre Kinas nåværende halv-koloniale og halv-føydale stilling og opprette folkedemokrati. Det er dette ungdommen i hele landet må kjempe for.

For det tredje, hva er lærdommene fra den kinesiske revolusjonen? Dette spørsmålet er også et viktig spørsmål som ungdommen må forstå. Strengt tatt var det Dr. Sun Yat-sen som starta Kinas borgerlig-demokratiske revolusjon mot imperialismen og føydalismen, og den har pågått i mer enn femti år. Når det gjelder den utenlandske kapitalistiske aggresjonen mot Kina, så har den pågått i nesten hundre år. I det hundreåret hadde vi først Opiumskrigen mot den britiske aggresjonen, så kom Det himmelske kongeriket Taipings krig, så den kinesisk-japanske krigen i 1894, reformbevegelsen i 1898, Yi Ho Tuan-bevegelsen, revolusjonen i 1911, 4. mai-bevegelsen, Nordekspedisjonen og krigen som Rødehæren førte. Sjøl om disse kampene skilte seg fra hverandre, var det felles formålet med dem å slå tilbake utenlandske fiender eller endre de bestående forholda. Men det var først med Dr. Sun Yat-sen at en mer eller mindre klart definert borgerlig-demokratisk revolusjon begynte. I de siste femti åra har den revolusjonen som Dr. Sun Yat-sen starta både hatt framganger og tilbakeslag. Var ikke revolusjonen i 1911 en framgang? Ga den ikke keiseren reisepass? Likevel var den et tilbakeslag i den forstand at samtidig som den ga keiseren reisepass, etterlot den Kina under imperialistisk og føydalistisk undertrykking, slik at den anti-imperialistiske og anti-føydale revolusjonære oppgava fortsatt ikke var fullført. Hva var målet for 4. mai-bevegelsen? Målet for den var likeens å styrte imperialismen og føydalismen, men også den mislyktes. Kina var fortsatt under imperialismens og føydalismens styre. Det samme gjelder for den revolusjonen som er kjent som Nordekspedisjonen. Den kunne notere framganger, men også den mislyktes. Fra det tidspunktet

Kuomintang vendte seg mot kommunistpartiet, havna Kina igjen under imperialismens og føydalismens herredømme. Det uunngåelige resultatet var den tiårige krigen som Rødehæren førte. Men disse ti åra med kamp fullførte bare den revolusjonære oppgava i deler av Kina, og ikke i landet som helhet. Dersom vi skal oppsummere revolusjonen i de tiåra som er gått, kan vi si at den bare vant midlertidige og delvise seirer, og ikke varig og landsomfattende seier. Som Dr. Sun Yat-sen sa: «Revolusjonen er ikke fullført ennå, alle kameratene mine må kjempe videre.» Spørsmålet er nå: Hvorfor har ikke den kinesiske revolusjonen nådd målet sitt ennå, etter tiår med kamp? Hva er grunnene til det? Jeg trur det er to grunner: For det første har fiendestyrkene vært for sterke, og for det andre har våre egne styrker vært for svake. Fordi den ene sida var sterk og den andre sida svak, lyktes ikke revolusjonen. Når vi sier at fiendestyrkene har vært for sterke, mener vi at styrkene til imperialismen (hovedfaktoren) og føydalismen har vært for sterke. Når vi sier at våre egne styrker har vært for svake, mener vi svake på det militære, politiske, økonomiske og kulturelle området. Men svakhetene våre og den følgende manglende evna vår til å oppfylle den anti-imperialistiske og anti-føydale oppgava skyldes i hovedsak den kjensgjerninga at det arbeidende folket, arbeiderne og bøndene, som er 90 prosent av befolkninga, ikke er blitt mobilisert ennå. Dersom vi skal oppsummere erfaringene fra revolusjonen i de tidligere tiåra, kan vi si at folket over hele landet ikke er blitt mobilisert fullt ut og at de reaksjonære hele tida har kjempa mot og sabotert ei slik mobilisering. Bare ved å mobilisere og organisere arbeiderne og bøndene, som omfatter 90 prosent av befolkninga, er det mulig å styrte imperialismen og føydalismen. I testamentet sitt sa Dr. Sun Yat-sen:

I førti år har jeg egna meg til den nasjonale revolusjonens sak for å vinne frihet og likhet for Kina. Erfaringene mine i disse førti åra har overbevist meg fast om at for å nå dette målet, må vi vekke folkemassene og forene oss i en felles kamp med de nasjonene i verden som behandler oss som likestilte.

Nå er det mer enn ti år siden Dr. Sun døde, og om vi legger dem til, blir summen mer enn førti år. Hva er lærdommen fra revolusjonen i disse åra? Djupest sett er det å «vekke folkemassene». Dere må studere denne lærdommen omhyggelig. Det samme må all ungdommen i Kina. De må vite at det bare er ved å mobilisere massene av arbeidere og bønder, som utgjør 90 prosent av befolkninga, at vi kan slå imperialismen og føyda-

lismen. Dersom vi ikke mobiliserer arbeiderne og bøndene i hele landet, vil det bli umulig for oss å slå Japan og bygge et nytt Kina.

For det fjerde, la oss vende tilbake til ungdomsbevegelsen. Akkurat i dag for tjue år siden fant den store historiske hendinga som er kjent som 4. mai-bevegelsen sted. Her deltok studentene. De var en bevegelse av veldig betydning. Hvilken rolle har ungdommen i Kina spilt siden 4. mai-bevegelsen? På en måte har den spilt rolla som fortropp. Det er ei kjensgjerning som alle unntatt de stakk reaksjonære erkjenner. Hva er en fortrops rolle? Den innebærer å ta ledelsen og marsjere i spissen for de revolusjonære rekkene. I de anti-imperialistiske og anti-føydale rekkene til det kinesiske folket fins det ei gruppe som består av landets unge intellektuelle og studenter. Det er ei ganske stor gruppe, og sjøl om en ikke tar med de mange som har gitt sitt liv, teller den nå flere millioner. Det er en hær på en av frontene mot imperialismen og føydalismen, og det er en viktig hær også. Men denne hæren er ikke tilstrekkelig. Vi kan ikke slå fienden ved bare å stole på den. For når alt kommer til alt, er det ikke hovedstyrken. Hva er så hovedstyrken? Arbeiderne og bøndene. De unge intellektuelle og studentene våre må gå ut blant arbeiderne og bøndene, som utgjør 90 prosent av befolkninga, og mobilisere og organisere dem. Uten denne hovedstyrken av arbeidere og bønder kan vi ikke vinne kampen mot imperialismen og føydalismen, vi kan ikke vinne den ved bare å stole på gruppa av unge intellektuelle og studenter. Derfor må de unge intellektuelle og studentene over hele landet forene seg med de breie massene av arbeidere og bønder, og bli ett med dem. Først da kan det bli skapt en mektig styrke. En styrke på hundretalls millioner mennesker! Bare med denne veldige styrken kan vi ta fiendens forsvarsstillinger og knuse de siste festningene hans. Når vi vurderer ungdomsbevegelsen i de siste par tiåra ut fra dette synspunktet, må vi gjøre oppmerksom på en gal tendens. I ungdomsbevegelsen fra de siste par tiåra har en del av ungdommen vært uvillig til å forene seg med arbeiderne og bøndene og gått imot røslene deres. Dette er en motstrøm i ungdomsbevegelsen. Disse folka er faktisk slett ikke særlig skarp-sindige når de nekter å forene seg med massene, som utgjør 90 prosent av befolkninga, og går så langt som til å gå åpent mot dem. Er dette en bra tendens? Jeg mener det ikke er det. For når de går mot arbeiderne og bøndene, går de i virkeligheten mot revolusjonen. Det er derfor vi sier det er en motstrøm i ungdomsbevegelsen. En ungdomsbevegelse av det slaget kommer det til å gå galt med. For noen få dager siden skreiv jeg en kort artikkel, der jeg skreiv:

Djupest sett er skillelinja mellom revolusjonære intellektuelle og ikke-revolusjonære eller kontrarevolusjonære intellektuelle om de er villige til å forene seg med arbeiderne og bøndene eller ikke, og om de virkelig gjør det.

Her satte jeg fram et kriterium som jeg anser som det eneste gyldige. Hvordan skal vi bedømme om en ungdom er en revolusjonær? Hvordan kan vi vite det? Det kan bare være ett kriterium, nemlig om han er villig til å forene seg med de breie massene av arbeidere og bønder, og gjør det i praksis. Om han er villig til å gjøre det og virkelig gjør det, er han en revolusjonær. Ellers er han en ikke-revolusjonær eller en kontrarevolusjonær. Dersom han i dag forener seg med massene av arbeidere og bønder, så er han en revolusjonær i dag. Dersom han i morgen slutter å gjøre det, eller vender om og undertrykker folket, så blir han en ikke-revolusjonær eller kontrarevolusjonær. Noen unge mennesker snakker glatt om at de trur på Folkets tre prinsipp eller på marxismen, men dette beviser ikke noen ting. Erklærer ikke Hitler at han trur på «sosialismen»? For tjue år siden var til og med Mussolini en «sosialist»! Og hva går «sosialismen» deres ut på ? Fascisme! Trudde ikke Chen Tushiu²³ en gang på marxismen? Hva gjorde han seinere? Han gikk over til kontrarevolusjonen. «Trudde» ikke Chang Kuo-tao²⁴ på marxismen? Hvor er han nå? Han har stukket av og gått i klistret. Noen mennesker kaller seg sjøl «tilhengere av Folkets tre prinsipp», eller til og med gamle forkjempere for disse prinsippa. Men hva har de gjort? Det viser seg at prinsippet deres om nasjonalisme betyr å sammensverge seg med imperialismen, at prinsippet deres om demokrati betyr å undertrykke folket og at prinsippet deres om folkets utkomme betyr å suge ut folkets blod. De stadfester Folkets tre prinsipp med munnen, men fornekte dem i hjertene sine. Når vi vurderer en person og bedømmer om han er en sann eller uekte tilhenger av Folkets tre prinsipp, om han er en sann eller falsk marxist, trenger vi derfor bare finne ut hvordan han står i forhold til de breie massene av arbeidere og bønder. Da vil vi få vite hva han virkelig er. Dette er det eneste kriteriet, det fins ikke noe annet. Jeg håper at ungdommen i landet vårt aldri vil la seg sjøl bli revet med av denne uhyggelige motstrømmen, men klart anerkjenne arbeiderne og bøndene som sine venner og marsjere framover mot ei lys framtid.

For det femte markerer den nåværende motstandskrigen mot Japan et nytt stadium — det største, mest dynamiske og mest livskraftige stadiet — i den kinesiske revolusjonen. På dette stadiet bærer ungdommen et veldig ansvar på skuldrene sine. Den revolusjonære bevegelsen har gjen-

nomgått mange kampstadier i de siste tiåra, men ikke i noe stadium har den vært så brei som i den nåværende motstandskrigen. Når vi hevder at den kinesiske revolusjonen nå har trekk som skiller den fra revolusjonen i fortida, og at den vil snu fra tilbakeslag til seier, mener vi at de kinesiske folkemassene har gjort framskritt. Dette er ungdommens framskritt et klart bevis på. Følgelig må den anti-japanske krigen seire, og kommer avgjort til å gjøre det. Som alle veit er Den anti-japanske nasjonale enhetsfronten den grunnleggende politikken i denne krigen. Målet til den er å styrte den japanske imperialismen og de kinesiske samarbeidsmennene, omdanne det gamle Kina til et nytt Kina og frigjøre hele nasjonen fra den halv-koloniale og halv-føydale stillinga. Den nåværende mangelen på enhet i den kinesiske ungdomsbevegelsen er en alvorlig svakhet. Dere må fortsette å kjempe for enhet, fordi enhet betyr styrke. Dere må hjelpe ungdommen i hele landet til å forstå den nåværende situasjonen, til å oppnå enhet og til å gjøre motstand mot Japan til siste slutt.

For det sjette og siste ønsker jeg å tale om ungdomsbevegelsen i Yenan. Den er forbildet for ungdomsbevegelsen over hele landet. Den retninga den tar er i virkeligheten innretninga for ungdomsbevegelsen i hele landet. Hvorfor? Fordi det er den riktige innretninga. Dere skjønner, i spørsmålet om enhet har ungdommen i Yenan gjort sakene sine godt, ja svært godt. Ungdommen i Yenan har oppnådd solidaritet og enhet. De unge intellektuelle og studentene, de unge arbeiderne og bøndene i Yenan er alle forent. Store mengder revolusjonær ungdom fra hele landet, og til og med fra kinesiske grupper i utlandet, har kommet for å studere i Yenan. De fleste av dere som er til stede på dette møtet i dag, har kommet til Yenan fra steder mange hundre mil borte. Enten dere heter Chang eller Li, enten dere er menn eller kvinner, arbeidere eller bønder, er dere alle av samme oppfatning. Bør ikke dette bli sett på som et forbilde for hele landet? Ved sida av å være forent seg imellom, har ungdommen i Yenan forent seg med massene av arbeidere og bønder, og dette gjør dere mer enn noe annet til et forbilde for hele landet. Hva har dere gjort? Dere har lært teorien om revolusjonen og studert prinsippa og metodene for motstand mot Japan og for å redde nasjonen. Dere har gjennomført kampanjen for produksjonen og har gjenvunnet tusener *mou** brakk jord. Konfucius gjenvant aldri og dyrka aldri noe jord. Da han dreiv skolen sin, hadde han temmelig mange studenter, «sytti lærde og tre tusen disipler» — en riktig blomstrende skole!

* 1 *mu* tilsvarer en femtendedels hektar (= 0,0666 ha) — Red.

Men han hadde langt færre studenter enn det fins i Yenan, og hva mer er, de ville ha mislikt produksjonskampanjen. Da en student spurte Konfucius hvordan han skulle pløye åkrene, svarte han: «Jeg veit ikke. Jeg er ikke så flink til det som en bonde.» Så blei Konfucius spurt hvordan en skulle dyrke grønnsaker. Han svarte: «Jeg veit ikke. Jeg er ikke så flink til det som en grønnsakgartner.» I gamle dager lærte ungdommen i Kina som studerte under en vismann verken revolusjonær teori eller tok del i arbeid. I dag blir det undervist lite i revolusjonær teori, og i veldige områder av landet vårt fins det ikke noe slikt som produksjonsbevegelser på skolene. Det er bare her i Yenan og i de anti-japanske baseområdene bak fiendelinjene at ungdommen er grunnleggende forskjellig. De er virkelig fortroppen i å gjøre motstand mot Japan og redde nasjonen, fordi den politiske innretninga og arbeidsmetodene er riktige. Det er derfor jeg sier at ungdomsbevegelsen i Yenan er forbilde for ungdomsbevegelsen over hele landet.

Møtet vårt i dag er svært betydningsfullt. Jeg har sagt alt jeg ville si. Jeg håper at dere alle vil studere lærdommene fra den kinesiske revolusjonen i de siste femti åra, utvikle de gode sidene ved den og forkaste feilgrepa, slik at ungdommen kommer til å bli ett med folket i hele nasjonen, og revolusjonen vil snu fra tilbakeslag til seier. Når ungdommen og hele nasjonen er mobilisert, organisert og forent, vil den japanske imperialismen bli styrta. Hvert ungt menneske må bære ansvaret sitt. Dere må alle bli forskjellige fra det dere var tidligere, og bestemme dere for å forene ungdommen og organisere folket i hele landet for å styrte den japanske imperialismen og omdanne det gamle Kina til et nytt Kina. Det er det jeg ventet av dere alle.

Mao Tsetung

Rekrutter store mengder intellektuelle.²⁵

1. desember 1939.

1. I den lange og hensynsløse nasjonale frigjøringskrigen, i den store kampen for å bygge et nytt Kina, må kommunistpartiet være flink til å vinne til seg intellektuelle. For bare på det viset vil partiet kunne organisere ei stor kraft for motstandskrigen, organisere millioner av bønder, utvikle den revolusjonære kulturbevegelsen og utvide den revolusjonære enhetsfronten. Om ikke de intellektuelle deltar, er seier i revolusjonen umulig.

2. Partiet vårt og hæren vår har gjort betydelige anstrengelser for å rekruttere intellektuelle i løpet av de tre siste åra, og mange revolusjonære intellektuelle er blitt tatt opp i partiet, hæren, regjeringsorgana, kulturrørsla og massebevegelsen. På dette viset er enhetsfronten blitt breiere. Dette er ei stor bragd. Men mange av kadrene i hæren har ennå ikke klart for seg de intellektuelles betydning. De ser ennå på dem med en viss frykt, og et til og med tilbøyelig til å diskriminere dem eller stenge dem ute. Mange av opplæringsinstitutta nøler fortsatt med å ta opp unge studenter i store skarer. Mange av de lokale partiavdelingene våre er fortsatt motvillige mot å la intellektuelle bli med. Alt dette skyldes at de ikke forstår de intellektuelles betydning for den revolusjonære saka, forskjellen mellom intellektuelle i koloniale og halv-koloniale land og intellektuelle i kapitalistiske land, samt forskjellen mellom intellektuelle som tjener godseierne og borgerskapet og de som tjener arbeiderklassen og bøndene. De forstår heller ikke alvoret i den situasjonen der de borgerlige politiske partiene konkurrerer desperat med oss om de intellektuelle, og der de japanske imperialistene også prøver å kjøpe opp

Dette var et vedtak kamerat Mao Tsetung utforma for sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti.

kinesiske intellektuelle eller korrumpere tankene deres på alle mulige vis. Særskilt skyldes alt dette at de ikke makter å forstå den gunstige faktoren at partiet vårt og hæren vår alt har utvikla ei hard kjerne av velprøvde kadrer, og derfor er i stand til å lede de intellektuelle.

3. Fra nå av må en derfor vie oppmerksomhet til dette:

(a) Alle partiorganisasjoner i krigsområdene og alle hærenheter som blir leda av partiet må rekruttere et stort antall intellektuelle til hæren, opplæringsinstitutta og regjeringsorgana. Vi må bruke ulike metoder og middel for å rekruttere alle intellektuelle som er villige til å kjempe mot Japan, og som er rimelig lojale, arbeider hardt og kan tåle påkjenninger. Vi må gi dem politisk skolering og hjelpe dem til å stålsette seg i krig og arbeid, og å tjene hæren, regjeringa og massene. Vi må vurdere hvert tilfelle på saklig grunnlag, og slippe dem som oppfyller krava til partimedlemskap inn i partiet. Når det gjelder dem som ikke er kvalifisert eller ikke ønsker å bli med i partiet, må vi ha gode arbeidsforhold til dem og gi dem vegledning i arbeidet deres sammen med oss.

(b) Når vi bruker politikken med å rekruttere intellektuelle i store skarer, må vi utvilsomt passe nøye på å hindre infiltrasjon fra de elementa som fienden og de borgerlige politiske partiene sender, og å holde andre illojale element utafor. Vi må holde strengt på å holde slike element utafor. De som alt har sneket seg inn i partiet, hæren og regjeringsorganene må fast, men forstandig bli kjemma ut på grunnlag av fellende bevis. Men vi må ikke av den grunn mistenke rimelig lojale intellektuelle, og vi må være skarpt på vakt mot falske anklager mot uskyldige mennesker fra kontrarevolusjonære.

(c) Vi må gi passende arbeid til alle intellektuelle som er rimelig lojale og nyttige, og vi må oppriktig gi dem politisk skolering og vegledning slik at de i kampens lange løp gradvis overvinne svakhetene sine, revolusjonerer livssynet sitt, identifiserer seg med massene og smelter sammen med de eldre partimedlemmene og kadrene, samt de partimedlemmene som er arbeidere og bønder.

(d) Nødvendigheten av å la intellektuelle delta i arbeidet vårt må bli gjort klart overfor de kadrene som er imot at de intellektuelle får delta. Særlig gjelder dette visse kadrer i hovedstyrkene til hæren vår. Samtidig må vi arbeide effektivt for å oppmuntre arbeider- og bondekadrene til å studere hardt og høyne det kulturelle nivået sitt. På det viset vil arbeider- og bondekadrene sam-

tidig bli intellektuelle, mens de intellektuelle samtidig blir arbeidere og bønder.

(e) I hovedsak gjelder de prinsippe som er satt fram ovafor også i Kuomintang-områdene og de japansk-okkuperte områdene. Men her må vi legge større vekt på graden av lojalitet når vi slipper intellektuelle inn i partiet. Dette må vi gjøre for å sikre en enda strammere partiorganisasjon i disse områdene. Vi må opprettholde passende kontakt med de veldige skarene av partiløse intellektuelle som sympatiserer med oss, og organisere dem i den store kampen for motstand mot Japan og for demokrati, samt i kulturrørsla og arbeidet i enhetsfronten.

4. Alle partikameratene våre må forstå at en riktig politikk overfor intellektuelle er ei viktig forutsetning for seier i revolusjonen. Den uriktige holdninga overfor intellektuelle som mange lokale partiorganisasjoner og hærenheter inntok under jordbruksrevolusjonen, må ikke bli gjentatt. Proletariatet kan ikke frambringe sine egne intellektuelle uten hjelp fra de intellektuelle som fins. Sentralkomiteen håper at partikomiteene på alle nivå og alle partikameratene vil vie dette spørsmålet alvorlig oppmerksomhet.

Mao Tsetung

Ungdomsforbundet må ta omsyn til særtrekka ved ungdommen i arbeidet sitt.

30. juni 1953.

Ungdomsforbundets hevdning av sjølstendighet i forhold til partiet er allerede en del av fortida. I dag er problemet med ungdomsforbundet at det mangler sjølstendig virksomhet, ikke at det hevder sjølstendighet.

Ungdomsforbundet må samordne virksomheten sin med de sentrale oppgavene til partiet, men samtidig må det ha sin egen sjølstendige virksomhet og ta omsyn til særtrekka ved ungdommen. I en samtale med kameratene i ungdomsforbundets sentralkomite i 1952, satt jeg fram to spørsmål som den skulle tenke over: For det første hvordan partiet skal lede arbeidet til forbundet, og for det andre hvordan forbundet skal gjøre arbeidet sitt. Begge innebærer omsyn til særtrekka ved ungdommen. På ulike steder har partikomiteene sagt seg fornøyde med ungdomsforbundet, fordi det har samordna arbeidet sitt med de sentrale oppgavene til partiet. Nå er tida inne til å uttrykke misnøye, det vi si misnøye med at ungdomsforbundet mislykkes i å planlegge sjølstendig virksomhet som høver for særtrekka ved ungdommen. De ledende organene i partiet og forbundet må lære hvordan de skal lede forbundet i arbeidet det gjør, og for å organisere og skolere massene av unge mennesker må de være flinke til å samordne virksomheten til forbundet med de sentrale oppgavene til partiet og ta omsyn til særtrekka ved ungdommen.

Under partiets ledelse har ungdomsforbundet vært aktivt på alle områder av revolusjonært arbeid og har mye å være stolt av. Den revolusjonære saka vår, enten den gjelder fabrikkene, gardene på landsbygda, enhetene i hæren eller skolene, kan ikke lykkes uten unge mennesker. Kinas ungdom har god disiplin og de har oppfylt alle oppgavene som

* Tale av kamerat Mao Tsetung da han mottok presidiet på den andre nasjonale kongressen til Kinas nye demokratiske ungdomsforbund.

partiet har gitt dem. Nå som krigen er i ferd med å ta slutt i Korea og jordreformen er fullført, skifter vekta i arbeidet vårt hjemme over til sosialistisk omdanning og sosialistisk oppbygging. Dette gjør at studier blir tvingende nødvendig. Ungdomsforbundet må vite hvordan det skal lede unge mennesker til å gjøre felles innsats med eldre folk for å gjøre en god jobb i jordbruket på landsbygda, i industrien i byene, i studiene på skolen, i å utføre pliktene sine på kontora, såvel som i treninga i hær-enhetene for å skape de nasjonale forsvarsstyrkene våre om til en modernisert hær.

Unge mennesker mellom fjorten og femogtjue må studere og arbeide, men ettersom ungdommen er alderen for fysisk vekst, blir mye satt på spill hvis helse blir oversett. De unge må lære mange ting som eldre folk allerede veit. Men de må ikke overlesses verken med studier eller arbeid. Og særlig fjorten- og attenåringene må ikke settes til arbeid i samme grad som voksne. Unge mennesker, som er det de er, trenger mer tid til lek, rekreasjon og sport. Ellers vil de ikke være lykkelige. Og i sin tur kommer de til å forelske seg og gifte seg. Alt dette gjør dem forskjellige fra eldre folk.

Jeg vil gjerne si noen ord til våre unge mennesker: For det første ønsker jeg dem god helse, for det andre ønsker jeg dem framgang med studiene deres og for det tredje ønsker jeg dem framgang i arbeidet deres.

Jeg foreslår at alle studenter får en time ekstra søvn. De skulle ha åtte timer søvn, men i virkeligheten sover de bare seks eller sju timer og føler vanligvis at de ikke får nok søvn. Unge mennesker i skolen har tendens til nervøse spenninger og har svært ofte vansker med å sovne og dermed vansker med å stå opp. Ta alvorlig på at ni timer søvn blir en regel. En ordre om dette må sendes ut og settes i verk, og det skal ikke være noen diskusjon om dette. La unge mennesker få nok søvn, og lærerne også.

Revolusjonen har brakt oss mange bra saker, men også ei sak som ikke er så bra. Alle er alt for aktive og entusiastiske, og de blir ofte utslitte. Nå må vi sikre at alle, også arbeidere, bønder, soldater, studenter og kadre, holder seg i form. Sjølsagt betyr ikke det nødvendigvis at hvis du har god helse så er du dyktig i studiene, for studiene må gjøres skikkelig.

For øyeblikket tar timene i ungdomsskolen for mye av tida til studentene, og det vil være å foretrekke at de blei kuttet ned til høvelige mengder. Aktivistmøtene er for hyppige og må også skjæres ned. Studier på den ene sida, og rekreasjon, hvile og søvn på den andre, må begge få tilstrekkelig oppmerksomhet. Unge arbeidere, bønder og sol-

dater lærer mens de arbeider, og derfor må det også vies tilstrekkelig oppmerksomhet til deres arbeid så vel som til deres rekreasjon, hvile og søvn.

Vi må gripe saka fast i begge ender, med studier og arbeid i den ene enden, og søvn, hvile og rekreasjon i den andre. Tidligere tok vi et fast grep i den ene enden, og greip ikke den andre enden i det hele tatt eller vi gjorde det halvhjerta. Nå er det nødvendig å sørge for noe rekreasjon, og det krever tid og muligheter, og vi må ta et fast grep om denne enden også. Sentralkomiteen i partiet har vedtatt å kutte ned antallet møter og studietimer, og dere må sørge for at dette vedtaket blir satt ut i livet. Protester mot alle som nekter å gjøre det.

Kort sagt, unge mennesker må gis anledning til å holde seg i form, studere godt og arbeide bra. Noen ledende kamerater er bare interessert i å få arbeid ut av unge mennesker og vier helsen deres liten oppmerksomhet. Dette kan dere si rett opp i ansiktet på dem. Dere er nemlig på trygg grunn, dere verner den yngre generasjonen slik at den kan vokse seg robust. Vi i den eldre generasjonen blei fratatt vår rett, for de voksne brydde seg ganske enkelt ikke om barna sine. De voksne hadde et bord å spise ved, mens barna måtte greie seg uten. Barna hadde ikke noe å si i familien, og hvis de gråt, var de sikre på å få seg en lusing. I det nye Kina av i dag må vi endre holdninga vår og tenke mer til fordel for barna og ungdommene våre.

Unge kadre må velges til sentralkomiteen i forbundet. I tida med De tre kongedømmene førte Tsao Tsao den svære hæren sin til Yangtse-elva for å angripe Wus kongedømme i Øst-Kina. Chou Yu, som da var et «ungdomsforbundsmedlem» etter alderen, blei pekt ut til kommanderende general i Wu-hæren. Cheng Pu og andre generaler som hadde erfaring fra mange slag protesterte, men blei seinere overtalt til å godta kommandoen hans, og til slutt blei slaget vunnet. Nå ønsker vi at dagens «Chou Yu'er» skal sitte i sentralkomiteen i forbundet, og likevel vil ikke folk høre snakk om det! Bare eldre folk er kandidater til sentralkomiteen i forbundet — svært få unge. Duger det? Sjølsagt kan vi ikke dømme bare etter alder, dyktighet teller også. Opprinnelig var det bare ni personer under tredve år på lista over kandidatene til sentralkomiteen i forbundet, men etter diskusjon i partiets sentralkomite er dette tallet blitt økt til mer enn seksti, og likevel utgjør det bare litt over en fjerdedel. De over tredve utgjør fortsatt nesten tre fjerdedeler av helheten, og likevel klager noen kamerater over at dette tallet ikke er stort nok. Jeg trur det er fullstendig nok. Noen kamerater sier de ikke er sikre på om alle disse noen og seksti unge menneskene er kompetente på alle vis. Vi

må ha full tiltru til de unge folka våre, de fleste av dem vil vise seg voksne til jobbene sine. Noen få kan komme til å vise seg udugelige, men det er ingen grunn til å engste seg, de kan erstattes gjennom seinere valg. På dette viset vil ikke den grunnleggende innretninga bli feilaktig. De unge er ikke underlegne oss. Eldre folk har mer erfaring, som sjøl-sagt er et sterkt punkt, men på den andre sida går det nedover med den fysiske styrken deres, synet og hørselen er ikke så skarp som før og lemmene deres ikke så ledige som de unges. Dette er ei naturlov. Det er nødvendig å overbevise de kameratene som er uenige.

Ungdomsforbundets organisasjoner må ta omsyn til særtrekka ved ungdommen og ha sitt eget arbeidsområde, men samtidig må de underordne seg ledelsen til partikomiteene på tilsvarende nivå. Dette er ikke noe nytt, men noe som har stått ved lag lenge og har alltid vært ei grunnsetning i marxismen. Dette er å ta utgangspunkt i virkeligheten. Tross alt, ungdom er ungdom, hvorfor ellers bry seg med å ha et ungdomsforbund? Unge mennesker er forskjellige fra voksne og likeens unge kvinner fra unge menn. Overse disse særtrekka og dere kommer til å fjerne dere fra massene. Nå har dere ni millioner forbundsmedlemmer, og hvis dere overser særtrekka ved ungdommen, kommer kanskje bare en million til å støtte dere og åtte millioner vil ikke.

Ungdomsforbundet må ta omsyn til flertallet av medlemmene i arbeidet sitt, og samtidig vie de framskredne oppmerksomhet. Dette vil kanskje ikke tilfredsstille enkelte av de framskredne elementa, for de ønsker at forbundsorganisasjonen skal sette strengere krav til alle medlemmene. Dette er ikke helt på sin plass, dere må prøve å overbevise dem. Utkastet til vedtekter for forbundet knesetter alt for mange forpliktelser og for få rettigheter. Det må finnes noe spillerom slik at flertallet kan holde tritt. Dere må samle oppmerksomheten om de mange, og ikke bare om de få.

I utkastet til vedtekter er det fastsatt at et medlem vil bli ansett som automatisk utmeldt av forbundet hvis han ikke deltar i de vanlige celledøtene på fire måneder. Dette er altfor strengt. Sjøl partivedtektene tillater seks måneder, kan ikke dere gjøre det samme? Ikke ta inn i forbundsvedtektene det som er umulig å sette i verk eller det som bare er mulig for en million medlemmer og ikke for de andre åtte millionene. Det kreves tøyelighet når en skal anvende prinsipper. Det er ei kløft mellom det som bør være og det som faktisk er. Det tar år før noen lover blir satt fullstendig ut i livet. For eksempel er mange av artiklene i ekteskapslova programmatisk, og det kommer til å ta minst en periode på tre femårsplaner før de er skikkelig gjennomført. Artikkelen om

«ikke å sladre bak ryggen på folk» er riktig i prinsippet, men trengs ikke å bli tatt inn i forbundsvedtektene. Å bekjempe liberalismen er ei langsiktig oppgave, og den finnes til og med i partiet i en ikke liten grad. Dere kan forby baksnakk, men i virkeligheten kommer det ikke til å fungere. Ikke tving igjennom for snevre grenser. Den viktigste saka er å trekke et klart skille mellom oss sjøl og fienden.

Ry bygges opp gradvis. Det var ei tid da noen folk i hæren dikta opp visestubber for å skjelle ut andre. Vi tvang ikke igjennom noe forbud eller gjorde noen etterforskning, likevel blei ikke hæren vår ødelagt. Vi hadde et fast grep om bare noen få hovedsaker, slike som de tre hovedreglene for disiplin og de åtte punktene for oppmerksomhet, og de væpna styrkene våre blei leda fast ut på den riktige veien. Den ekte beundringa massene føler for lederne sine skriver seg fra det de får vite om dem gjennom revolusjonær praksis. Tillit vokser ut av virkelig forståelse. Nå har sentralkomiteen i ungdomsforbundet allerede ganske stort ry. Sjøl om noen mennesker ennå ikke beundrer det, kommer de til å gjøre det i tidas løp. Når en ung mann for første gang får et verv og ikke blir høyt vurdert, er det ingen grunn til å engste seg, for det er bare å vente at det vil være en del kritikk og uskjelling. «Ryktemakeri» eksisterer på grunn av mangel på «at synspunktene kommer åpent fram». Hvis det er fullt demokrati og dere tillater andre å ramme dere på deres ømme punkt i åpne konfrontasjoner, da kommer folk til å si — sjøl om dere ønsker at de skal fortsette å sladre — at de ikke har tid til slikt nå, og at det får være nok for i dag. Men likevel kommer det alltid til å dukke opp problemer, og ikke innbill dere at de kan løses en gang for alle. Det er problemer i dag, og det kommer til å være problemer i morgen.

Den allmenne oppgava for partiet i overgangsperioden er grunnleggende sett å fullføre sosialistisk industrialisering og den sosialistiske omdanninga av jordbruket, handverket og den kapitalistiske industrien og handelen i løpet av tre femårsplaner. Tre femårsplaner dekker en periode på femten år. Ta et lite skritt hvert år og et stort skritt hvert femte år, og med de tre store skritta er arbeidet nesten gjort. «Grunnleggende gjennomført» betyr ikke «fullstendig gjennomført». Å si at det er grunnleggende gjennomført er en forsiktig talemåte. Det er alltid best å være forsiktig i alt vi gjør.

På dette stadiet har Kinas jordbruksøkonomi i det store og hele en individuell karakter, og den trenger skrittvis sosialistisk omdanning. Prinsippet med frivillig deltaking må fastholdes for å fremme gjensidig hjelp- og kooperasjonsbevegelsen i jordbruket. Å ikke fremme den vil

føre inn på den kapitalistiske veien, og det vil være et høyre-avvik. Å drive den fram for hardt duger heller ikke, for det vil være et «venstre»-avvik. Bevegelsen må gå framover skritt for skritt etter skikkelige forbedelser. Vi går alltid imot å kjempe et slag uten å være forberedt og sikre på seieren, eller kjempe et salg når vi er forberedt, men ikke sikre på seieren. I den tida vi kjempa mot Chiang Kai-shek feila noen personer til fordel for subjektivismen i begynnelsen, men seinere da denne subjektivismen var overvunnet gjennom korrigerende, gikk vi seirende ut av kampen. Vi står nå oppe i slaget om sosialismen og kjemper for å gjennomføre sosialistisk industrialisering og den sosialistiske om-danninga av jordbruket, handverket og den kapitalistiske industrien og handelen. Dette er den allmenne oppgava for hele nasjonen. Når det gjelder hvordan ungdomsforbundet skal sette denne allmenne oppgava ut i livet, må dere fastsette formålstjenlige retningslinjer i lys av sær-trekka ved ungdommen.

Noter

1. *Den internasjonale sosialistkongressen i Stuttgart* eller Den andre internasjonals 7. kongress blei holdt fra 18. til 24. august 1907. Kongressen var prega av erfaringene fra den russiske revolusjonen i 1905 og av de voksende motsetningene innafor den internasjonale arbeiderbevegelsen mellom den revolusjonære fløyen og den reformistiske og revisjonistiske fløyen. Hovedspørsmålet som blei behandla var standpunktet til militarismen. Til Bebels utkast til vedtak om «Militarisme og internasjonale konflikter» føyde Lenin og Rosa Luxemburg til et viktig tillegg om at arbeiderpartiene er forplikta til å utnytte den krisa som imperialistiske kriger skaper, til å reise massene for å styrte kapitalismen. Dette utkastet med tillegg blei vedtatt, og de anarkistiske synspunktene som den franske delegaten Hervé førte fram, blei beseira. I alle spørsmål seira den marxistiske fløyen over revisjonistiske og andre strømninger. Men samtidig viste kongressen at revisjonismen vokste i styrke og innflytelse. (s. 15)

2. *Den tredje allrussiske kongressen til Det russiske kommunistiske ungdomsforbundet* blei holdt i Moskva fra 2. til 10. oktober 1902 og samla om lag 600 delegater. Lenin hilste kongressen den første dagen. (s. 18)

3. *Kolsjak* og *Denikin* var ledere for kontrarevolusjonsforsøka mot sovjetmakta i 1919 og 1920. De blei støtta av de britiske, amerikanske og franske imperialistene, men blei slått av Rødehæren i 1920. (s. 29)

4. *Subbotniker* eller *kommunistisk arbeid* — «Kommunistisk arbeid er i snever og streng forstand et arbeid som blir utført uten lønn til beste for samfunnet. Det er ikke arbeid som blir gjort som ei særskilt plikt, ikke arbeid for å oppnå retten til bestemte produkter, ikke arbeid etter allerede fastlagte normer, men det er et frivillig arbeid, uten hensyn til normene. Det er et arbeid som blir utført uten forventning om belønning, uten belønning som et vilkår. Det er et arbeid som blir utført fordi det er blitt en vane å arbeide for det felles beste og fordi en bevisst forstår nødvendigheten av (og det er blitt en vane) å arbeide for det felles beste — arbeid som behov for en sunn organisme ... Subbotnikene, arbeidshærene, arbeidsplikta — det er praktisk gjennomføring av forskjellige former for sosialistisk og kommunistisk arbeid.» (Se Lenin, «Fra ødeleggelsen av det gamle samfunns-systemet til skaping av det nye» (1920) i *Utalgte verker i 12 bind*, Forlaget Oktober 1976, b. 11, s. 95.) (s. 31)

5. *Krasnaja Molodjosj (Rød Ungdom)* — et månedlig studenttidsskrift utgitt av sentralstyret og Moskva-styret i Proletariske Studenter fra mai 1924 til november 1925. V.M. Molotov var redaktør. I november 1925 blei navnet på tidsskriftet endra til *Krasnoje Studensjestvo (Røde Studenter)*. (s. 33)

6. *RKP(b)* = Russlands Kommunistiske Parti (bolsjevikane). (s. 35)

7. 3. april 1924 vart det under leiing av sentralkomiteen i RKP(b) halde ein konferanse for å diskutera arbeidet mellom ungdommen. Til stades var medlemmer av sentralkomiteen i partiet, medlemmer og kandidatmedlemmer av sentralkomiteen i Det russiske kommunistiske ungdomsforbundet og representantar frå ti av dei største guvernementsorganisasjonane i ungdomsforbundet. Konferansen summerte opp diskusjonen om dei nære oppgåvene for det kommunistiske ungdomsforbundet, som hadde funne stad tidleg i 1924. Seinare diskuterte sentralkomiteen i RKP(b) resultatane frå konferansen. Han ga dei lokale parti- og ungdomsforbundsorganisasjonane i oppgåve å tryggja einskap og samsvar i arbeidet til det kommunistiske ungdomsforbundet, og han oppmoda dei leiande medlemmene i ungdomsforbundet til å arbeida einskapleg for å setja ut i livet oppgåvene partiet hadde stilt. (s. 35)

8. *Den fyrste allrussiske konferansen til dei proletariske studentane* vart halden i Moskva frå 13. til 17. april 1925. Til stades var om lag 300 utsendingar som representerte 250 000 studentar ved høgare utdanningsinstitusjonar, tekniske skular og arbeidarfakultet. Konferansen diskuterte mellom anna desse spørsmåla: Den internasjonale stillinga til Sovjetunionen og stoda innanlands, fagforeiningane og studentane, ei melding om arbeidet til sentralstyret i Proletariske Studenter, sambandet mellom høgare utdanningsinstitusjonar og industrien. 13. april vart Stalin intervjuet av eit sendelag frå konferansen, og 15. april sende han denne helsinga til konferansen. s. 38)

9. *Internasjonalen* (Den tredje) eller *Komintern* vart oppretta 4. mars 1919. I paragraf 1 i lovene heiter det: «Den kommunistiske internasjonale — Den internasjonale arbeiderassosiasjon — er en sammenslutning av de kommunistiske partier i de forskjellige land til et enhetlig kommunistisk verdensparti. Som fører og organisator av verdensproletariatets revolusjonære bevegelse, som bærer av kommunismens prinsipper og formål, kjemper Komintern for å erobre flertallet av arbeiderklassen og de brede lag av de fattige bønder for kommunismens grunnsetninger og formål, for opprettelsen av proletariatets verdensdiktatur, for opprettelsen av en verdensunion av sosialistiske sovjetrepublikker, for den fullstendige avskaffelse av klassene og for virkeliggjørelsen av sosialismen, det første trinn i det kommunistiske samfund.»

Komintern vart oppløyst 10. juni 1943 etter oppmoding frå Kominterns presidium. (s. 42)

10. *Det sjette landsmøtet til Det kommunistiske ungdomsforbundet* vart halde i Moskva frå 12. til 18. juli 1924. Landsmøtet diskuterte desse spørsmåla: Namnebytet frå Det russiske kommunistiske ungdomsforbundet til Det russiske leninistiske kommunistiske ungdomsforbundet, den politiske stoda og oppgåvene for ungdommen, meldinga frå delegasjonen frå ungdomsforbundet til eksekutivkomiteen i Den kommunistiske ungdomsinternasjonalen, meldinga frå sentralkomiteen i ungdomsforbundet, utsiktene for ungdomsarbeid og oppgåvene i den økonomiske verksemda til ungdomsforbundet, arbeidet til ungdomsforbundet på landsbygda, arbeidet til ungdomsforbundet i Rødehæren

og -marinen osv. Det sjette landsmøtet i Det kommunistiske ungdomsforbundet slutta seg til vedtaka frå det 13. landsmøtet i RKP(b) og fordømde den opportunistiske teorien om at ungdomsforbundet skulle vera nøytralt i striden mot anti-parti-avvik. (s. 45)

11. *4. mai-bevegelsen* var en anti-imperialistisk og anti-føydal revolusjonær bevegelse som begynte 4. mai 1919. I første halvdel av dette året møttes seierherrene fra den første verdenskrigen, dvs. Storbritannia, Frankrike, De forente stater, Japan, Italia og andre imperialistiske land, i Paris for å dele byttet, og bestemte at Japan skulle overta alle de privilegiene som Tyskland hadde hatt før i Shantung-provinsen i Kina. Studentene i Peking holdt møter og demonstrasjoner den 4. mai, og de var de første som viste bestemt motstand mot denne planen. Krigsherreregjeringa i nord arresterte mer enn tretti studenter i et forsøk på å undertrykke denne opposisjonen. Studentene i Peking gikk til streik i protest, og et stort antall studenter i andre deler av landet fulgte deres eksempel. Den 3. juni begynte krigsherreregjeringa i nord å arrestere studenter i Peking i stort antall, og innen to dager var om lag ett tusen tatt i forvaring. Dette reiste enda større harme rundt om i landet. Fra 5. juni gikk arbeiderne i Shanghai og mange andre byer til streik, og kjøpmennene på disse stedene stengte forretningene sine. På denne måten blei det som først var en patriotisk bevegelse som hovedsaklig besto av intellektuelle, raskt utvikla til en nasjonal patriotisk bevegelse som omfatta proletariatet, småborgerskapet i byene og borgerskapet. Samtidig med denne patriotiske bevegelsen vokste den nye kulturelle bevegelsen, som hadde begynt før 4. mai som en bevegelse mot føydalismen og for å fremme vitenskap og demokrati, til en sterk og mektig revolusjonær kulturbevegelse. Hovedstrømmen i denne kulturbevegelsen var innretta på å spre kunnskap om marxismen-leninismen. (s. 47)

12. *Opiumskrigen* — Fra slutten av det attende århundret eksporterte Storbritannia i mange tiår ei økende mengde opium til Kina. Denne handelen utsatte ikke bare det kinesiske folket for forgiftning, men plyndra også Kina for det sølvet landet hadde. Dette vakte voldsom motstand i Kina. Under påskudd av å verne handelen med Kina satte Storbritannia i 1840 i gang væpna aggresjon mot Kina. De kinesiske troppene under ledelse av Lin Tsehsu gjorde motstand, og folket i Kanton organiserte spontant «Slå-ned-britenekorpset» som retta alvorlige slag mot de britiske aggresjonsstyrkene. I 1842 undertegna imidlertid det korrupte Ching-regimet Nanking-avtalen med Storbritannia. Denne avtalen sørget for at Storbritannia fikk utbetalt skadeerstatninger og at Hongkong blei avstått til Storbritannia. Den bestemte videre at Shanghai, Foochow, Am'oy, Ningpo og Kanton skulle åpnes for britisk handel, og at tollraten for britiske varer som blei importert til Kina, skulle fastsettes i fellesskap av Kina og Storbritannia. (s. 47)

13. *Det himmelske kongeriket Taipings krig* var en revolusjonær bondekrig i midten av det nittende århundret mot føydalstyret og den nasjonale undertrykkinga til Ching-dynastiet. I januar 1851 satte Hung Hsiu-chuan, Yang Hsiu-ching og andre ledere i denne revolusjonen i gang en oppstand i landsbyen Chintien i Kueiping fylke, Kwangsi-provinsen. De proklamerte at Det himmelske kongeriket Taiping var grunnlagt. I 1852 rykka bondehæren nordover fra Kwangsi, marsjerte gjennom Hunan, Hupei, Kiangsi og Anhwei og i 1853 erobra den Nanking, den viktigste byen ved nedre Yangtse. En del av styrkene fortsatte så marsjen nordover og rykka fram til utkanten av Tientsin. Men Taiping-hæren lot være å bygge opp stabile baseområder på de stedene den okkuperte. Dessuten gjorde den ledende gruppa i hæren mange politiske og militære feil etter at den hadde oppretta hovedstaden sin i Nanking. Derfor klarte den ikke å stå imot det forente

stormangrepet fra de kontrarevolusjonære styrkene til Ching-regjeringa og de britiske, amerikanske og franske angriperne, og den blei til slutt slått i 1864. (s. 47)

14. *Den kinesisk-japanske krigen i 1894* blei starta av den japanske imperialismen som hadde til hensikt å invadere Korea og Kina. Mange kinesiske generaler og noen patriotiske generaler kjempa heroisk imot. Men Kina lei nederlag fordi Ching-regjeringa var korrumpert og ikke var i stand til å forberede motstanden. I 1895 inngikk Ching-regjeringa den skammelige Shimonoseki-avtalen med Japan. (s. 47)

15. *Reformbevegelsen i 1898* hvor Kang Yu-wei, Liang Chi-chao og Tan Szu-tung var ildsjelene, representerte interessene til det liberale borgerskapet og de opplyste godseierne. Bevegelsen blei beskytta og støtta av keiser Kuang Hsu, men hadde ikke noe massegrunnlag. Yuan Shih-kai som hadde en hær bak seg, forrådte reformatorene til enkekeiserinne Tzu Hsi, som var leder for den ytterste høyrefløyen. Hun tok igjen makta, fikk keiser Kuang Hsu fengsla og Tan Szu-tung og fem andre halshogd. Slik endte bevegelsen i tragisk nederlag. (s. 47)

16. *Yi Ho Tuan-bevegelsen* var den anti-imperialistiske væpna kampen som fant sted i nordre Kina i år 1900. De breie massene av bønder, handverkere og andre deler av folket tok del i denne bevegelsen. De kom i kontakt med hverandre gjennom religiøse og andre kanaler og organiserte seg i hemmelige samfunn. De førte en heroisk kamp mot de samla angrepsstyrkene fra åtte imperialistiske makter — USA, Storbritannia, Japan, Tyskland, Russland, Frankrike, Italia og Østerrike. Bevegelsen blei knust med ubeskrivelig grusomhet etter at de samla angrepsstyrkene okkuperte Tientsin og Peking. (s. 47)

17. *Revolusjonen i 1911* var den borgerlige revolusjonen som styrta det eneveldige regimet til Ching-dynastiet. 10. oktober det året innleda en del av Ching-dynastiets Nye hær, som var under revolusjonær innflytelse, en oppstand i Wuchang, Hupei-provinsen. De borgerlige og småborgerlige revolusjonære foreningene som fantes og de breie massene av arbeiderne, bøndene og soldatene reagerte med begeistring, og regimet til Ching-dynastiet brøt svært snart sammen. I januar 1912 blei republikken Kinas provisoriske regjering oppretta i Nanking med Sun Yat-sen som provisorisk president. Med dette blei det gjort slutt på det føydale monarkistiske systemet i Kina som hadde vart i mer enn to tusen år. Tanken om en demokratisk republikk hadde trengt djupt inn i folkets hjerte. Men borgerskapet som leda revolusjonen, var av natur sterkt forsonlig innstilt. Det mobiliserte ikke bonde-massene i stor stil for å knuse det føydale herredømmet til godseierklassen på landsbygda, men under imperialistisk og føydalt press overga det i stedet statsmakta til krigsherren Yuan Shih-kai fra nord. Resultatet var at revolusjonen endte med nederlag. (s. 47)

18. *Nordekspedisjonen* blei gjennomført på grunnlag av et samarbeid mellom Kinas Kommunistiske Parti og Kuomintang. N. var en straffeekspedisjon mot krigsherrene i nord satt i verk av den revolusjonære hæren som marsjerte nordover fra Kwangtung-provinsen i mai—juli 1926. N.s hær, der Kinas Kommunistiske Parti tok ledelsen og hadde stor innflytelse (det politiske arbeidet i hæren blei på denne tida for det meste tatt hand om av medlemmer av kommunistpartiet), fikk varm støtte fra de breie massene av arbeidere og bønder. I andre halvdel av 1926 og første halvdel av 1927 okkuperte den de fleste av provinsene langs Yangtse-elva og Den gule elva og beseira krigsherrene i nord. I april 1927 mislyktes denne revolusjonære krigen som følge av forræderi fra den reaksjonære klikken innfor den revolusjonære hæren, leda av Chiang Kai-shek. (s. 47)

19. *Jordbruksrevolusjonskrigen* var den revolusjonære kampen som det kinesiske folket førte fra 1927 til 1937 under kommunistpartiets ledelse. Hovedinnholdet var å opprette og utvikle rød politisk makt, å spre jordbruksrevolusjonen og å gjøre væpna motstand mot Kuomintang-reaksjonens styre. Denne revolusjonære krigen er også kjent som Den andre revolusjonære borgerkrigen. (s. 47)

20. *Folkets tre prinsipp* var Sun Yat-sens prinsipp og program for den borgerlig-demokratiske revolusjonen i Kina i spørsmåla om nasjonalisme, demokrati og folkets levevilkår. I 1924 omforma Sun Yat-sen Folkets tre prinsipp i Manifestet fra Kuomintangs første rikskongress, idet han tolka nasjonalisme som kamp mot imperialismen og ga uttrykk for aktiv støtte til arbeider- og bondebevegelsene. De gamle Folkets tre prinsipp utvikla seg på denne måten til de nye, som besto av De tre store politiske retningslinjene, dvs. allianse med Sovjetunionen, samarbeid med kommunistpartiet og hjelp til bøndene og arbeiderne. De nye folkets tre prinsipp utgjorde det politiske grunnlaget for samarbeidet mellom Kinas Kommunistiske Parti og Kuomintang i perioden med Den første revolusjonære borgerkrigen. (s. 48)

21. *Kinas Ungdomsdag* — 4. mai blei først tatt som Kinas Ungdomsdag av ungdomsorganisasjonen i grenseområdet Shensi—Kansu—Ningsia. Under presset fra det patriotiske oppsvinget blant de breie ungdomsmassene sa Kuomintang-regjeringa seg enig i det. Men etterpå proklamerte den 29. mars som sin egen Ungdomsdag (til minne om de revolusjonære martyrene som døde under en oppstand i Kanton i 1911), for den frykta at ungdommen ville bli revolusjonær og så på vedtaket om å gjøre 4. mai til Ungdomsdag som farlig. Men 4. mai blei fortsatt rekna som Ungdomsdag i de revolusjonære baseområdene under ledelse av kommunistpartiet, og den blei offisielt proklamert som Kinas Ungdomsdag av administrasjonsrådet i Den sentrale folkeregjeringa i desember 1949, etter at Folkerepublikken Kina var grunnlagt. (s. 50)

22. *Dr. Sun Yat-sen (1866—1925)* — fanebærer for de revolusjonære demokratene i Kina. I Revolusjonen i 1911 (se note 17) leda han folket i å styrte monarkiet og grunnlegge republikken. I den første perioden med samarbeid mellom Kuomintang og kommunistpartiet gjorde han en framragende innsats ved å utvikle De nye folkets tre prinsipp fra De gamle folkets tre prinsipp (se note 20). Se også Mao, «Til minne om Dr. Sun Yat-sen» (1956) i *Utalgte verker*, eng. utg. 1977, b. 5, s. 330—331. (s. 50)

23. *Chen Tu-hsiu* var opprinnelig professor ved Peking universitet og blei kjent som redaktør av *Ny Ungdom*. Han var en av grunnleggerne av Kinas Kommunistiske Parti. Pga. at han var godt kjent i perioden med 4. mai-bevegelsen (se note 11) og fordi partiet var umodent i begynnelsen, blei han generalskretær i partiet. I den siste perioden av revolusjonen 1924—27 utvikla høyretenkinga i partiet, som Chen Tu-hsiu representerte, seg til ei kapitulasjonslinje. Kamerat Mao Tsetung sa at kapitulasjonistene på den tida «frivillig ga fra seg partiets ledelse over bondemassene, småborgerskapet i byene og mellomborgerskapet, og særlig ga fra seg partiets ledelse over de væpna styrkene, og på den måten forårsaka nederlag for revolusjonen» (se Mao, «Situasjonen nå og våre oppgaver» (1947) i *Utalgte verker*, eng. utg. 1969, b. 4, s. 171). Etter nederlaget i 1927 mista Chen Tu-hsiu og en handfull andre kapitulasjonister trua på revolusjonens framtid og blei likvidasjonister. De inntok et reaksjonært trotskistisk standpunkt og danna ei lita anti-parti-gruppe sammen med trotskistene. Følgelig blei Chen Tu-hsiu ekskludert fra partiet i november 1929. Han døde i 1942. (s. 55)

24. *Chang Kuo-tao* var en renegat fra den kinesiske revolusjonen. Fordi han spekulerte i revolusjonen, slutta han seg til Kinas Kommunistiske Parti i ungdommen. I partiet gjorde han mange feil, og han endte opp med å begå alvorlige forbrytelser. I 1935 gikk han veldig sterkt ut mot Rødehærens marsj nordover og fremma ei defaitistisk og likvidasjonistisk linje om at Rødehæren skulle trekke seg tilbake til de nasjonale minoritets-områdene på Szechuan—Sikang-grensa. Han tok del i åpen forrædervirksomhet mot partiet og sentralkomiteen, oppretta sin egen falske sentralkomite, sprengte enheten i partiet og Rødehæren og forårsaka tunge tap for Den fjerde fronthæren. Takk være den tålmodige fostringa kamerat Mao Tsetung sto for, kom Den fjerde fronthæren og de mange kadrene i den snart under sentralkomiteens korrekte ledelse igjen og spilte ei ærerik rolle i kampene som fulgte. Men Chang Kuo-tao viste at han ikke ville korrigere seg. Han rømte fra grenseområdet Shensi—Kansu—Ningsia våren 1938 og slutta seg til Kuomintangs hemmelige politi. (s. 55)

25. Uttrykket *intellektuelle* står for alle dem som har middelskole eller høgere utdanning, samt de med liknende utdanningsnivå. Det omfatter universitets- og middelskolelærere og personalet og studentene ved universitet og middelskoler, lærere i grunnskolen, utøvere av frie yrker, ingeniører og teknikere. Blant disse inntar universitets- og middelskolestudenter ei viktig stilling. (s. 58)

Det kapitalistiske samfunnet byr ungdommen arbeidsløshet, konkurransestress i skolen og forblåste gatehjørner i dra-
pantbyene. Når ungdom tar opp kampen for sine interesser,
blir de stempla som kravstore bråkmakere av et samla bor-
gerskap. Borgerskapet ønsker en ungdom som lydig og sløvt
følger deres anvisninger.

Slik blir ikke ungdom behandla i et sosialistisk samfunn,
eller av revolusjonære partier og grupper.

I dette heftet kan du lese hva Lenin, Stalin og Mao Tsetung
mente om ungdommen. De viser at ungdom er ei stor revo-
lusjonær kraft. Ja — at ingen revolusjon kan seire om den
ikke har støtte fra det breie laget av ungdom.

Samtidig viser disse store revolusjonære hvordan arbeidet
blant ungdommen skal drives for at den skal få tillit til de
revolusjonære og slutte opp om deres organisasjoner.

ISBN 82-7094-188-3

Kr. 6.—

